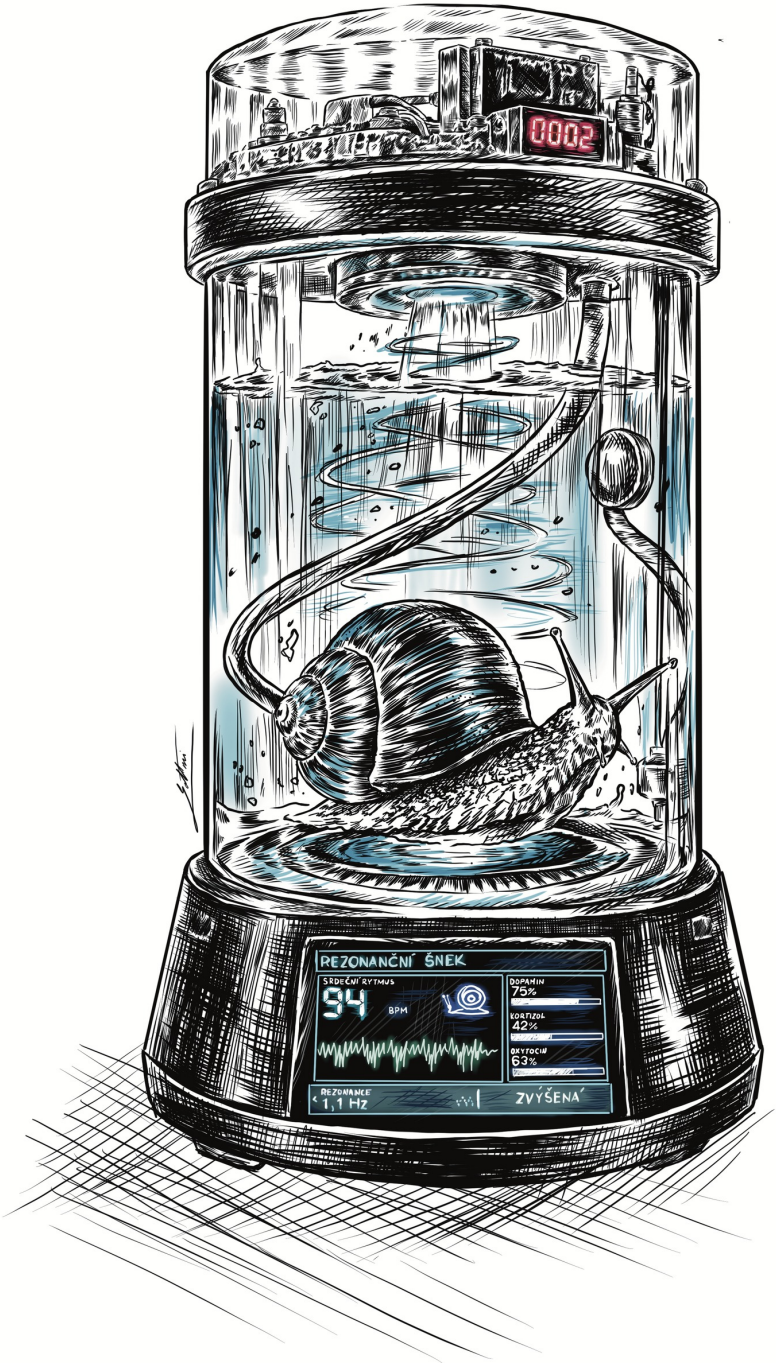

0002
REZONANČNÍ ŠNEK
SRDEČNÍ RYTMUS
94
BPM
DOPAMIN
75%
KORTIZOL
42%
OKYTOCIN
63%
REZONANCE
1,1 Hz
ZVÝŠENÁ

Obsah

Kapitola 1: Básník (Nox) 6

Kapitola 2: Klub (Vey) 12

Kapitola 3: Pulz (Vey) 20

Kapitola 4: Sklenička (Nox) 32

Kapitola 5: Ulice (Vey) 44

Kapitola 6: Fermentory (Nox) 62

Kapitola 7: Truhla (Vey) 82

Kapitola 8: Setkání (Nox) 92

Kapitola 9: Doky (Vey) 106

Kapitola 10: Poslední Pulz (Nox) 120

Autorská práva

© Jan Kaluža, 2026. Všechna práva vyhrazena.

Toto dílo, včetně všech jeho částí, postav, názvů, textů, dialogů, ilustrací a dalších souvisejících materiálů, je chráněno autorským právem podle zákona č. 121/2000 Sb., autorský zákon, v platném znění, a souvisejících právních předpisů.

Bez předchozího písemného souhlasu autora není dovoleno toto dílo ani jeho část:

- kopírovat,
- rozmnožovat,
- distribuovat,
- zveřejňovat,
- sdílet na internetových stránkách, sociálních sítích nebo úložištích,
- upravovat,
- překládat,
- zpracovávat do odvozených děl,
- ani využívat ke komerčním či nekomerčním účelům nad rámec zákonných výjimek.

Je dovoleno sdílet odkaz na oficiální zdroj díla a citovat krátké úryvky v rozsahu povoleném právními předpisy, zejména pro účely recenze, kritiky nebo zpravodajství, za podmínky uvedení autora a zdroje.

Neoprávněné užití díla může být považováno za zásah do autorských práv a může vést k uplatnění nároků podle příslušných právních předpisů.

AUTOR

Jan Kaluža

OFICIÁLNÍ ZDROJ

https://jankaluza.cz/smycka

ILUSTRACE

- Přední deska (Nox a Lyra): Rex (https://www.instagram.com/threshcoremain/)
- Fermentor: Gottmi (https://www.instagram.com/_gottmi_/)
- Předěl se šneky: Gottmi (https://www.instagram.com/_gottmi_/)

Kapitola 1: Básník (Nox)

„Jdi do pí...“

„Čeho tím chceš dosáhnout?“ vyjela na mě a nevědomky tak dokončila moji urážku místo mě. Tohle byla až příliš dobrá slovní hříčka na to, abych ji nechal jen tak zapadnout. Posadil jsem se na gauč s výhledem na mrakodrapy kolem. Neonové poutače osvětlovaly město tak silně, že jsme ani nepotřebovali rozsvěcet světlo.

Lyra nade mnou stála, ale nečekala na mou odpověď. Odpověděla si sama. Já už ji ale neposlouchal. Zasnil jsem se a začal jsem si scénu skládat v hlavě. Snímek po snímku, pohyb po pohybu. Přidal jsem nadpis, dramatickou hudbu. Přikrášlil sebe a z milosti i ji. Věděl jsem, že tenhle fragment bude virální. Nic nepotěší tak jako neštěstí někoho jiného. A moje neštěstí lidi těšilo dvojnásob. Hlavně pokud v něm byla špetka násilí, vtipu a náhody.

„Ty mě zase neposloucháš.“

Její hlas mě vrátil do místnosti. Protřel jsem si oči.

„Tvořím.“

„Tvoříš, když nemáš a netvoříš, když máš,“ povzdechla si.

„Jsem zkrátka netvor.“ Popadl jsem z malého stolku Zápisník.

„Tyhle tvé nálady už vážně nedávám. Fakt, že ne.“

Nekřičela. Upřímně, křik by mě uklidnil víc než tohle. Chtěl jsem jí odpovědět. Jenže ona byla sama, ale na nový fragment čekaly miliony.

Otevřel jsem Zápisník a přiložil ho k očím. Znovu jsem si tu vzpomínku přehrál a místností projel záblesk jako z obřího fotoaparátu. Na okamžik přebil i neony města pod námi.

Ve stejný moment se za mnou zabouchly dveře a já zůstal v bytě sám. Neodešla poprvé a já doufal, že neodešla ani naposled. Odhodil jsem Zápisník na volnou stranu gauče a představil si na něm naše těla včera večer.

Nahoru a dolů. Tak náš vztah poslední dobou fungoval a já byl většinou ten dole, to byl prostě fakt.

Hodil jsem nohy na stolek a pohodlně se opřel. Z kapsy jsem vytáhl mobil a zkontroloval fragment. Víc než tři sta tisíc zhlédnutí za první minutu. Měl sotva třicet vteřin. Hádka, zabouchnuté dveře a správně načasované ticho. Čekal jsem víc, ale na takovou improvizaci to nebylo špatné. Z tohohle vytřískám tři miliony do půlnoci a to snad bude Corvenovi stačit.

Dotkl jsem se obrazovky a přejel na počet zhlédnutí. Sledoval jsem, jak čísla naskakují. Tři sta deset. Tři sta dvacet. Tři sta třicet tisíc. Nikdy jsem nepochopil lidi, kteří tvrdili, že jim na číslech nezáleží. Samozřejmě, že záleželo. Každému. Jen ti neúspěšní tvrdili opak.

Otevřel jsem komentáře a ihned se začetl do těch nejlépe hodnocených:

Nechala tě kvůli tomu nosu?

Tohle je hraný.

Lyra si zaslouží lepšího.

U posledního komentáře jsem se zastavil o něco déle, než bylo zdrávo. Pak jsem ho olajkoval. Autor komentáře mi za několik vteřin poslal srdíčko a to mě rozesmálo. Miliony lidí měly pocit, že mě znají. Věděly, kdy jsem šťastný, kdy opilý, kdy zoufalý. Poznávaly moje byty, moji ženu, moje přátele i moje výmluvy. A já zase znal je. Ne jmény ani obličeji, ale těmi drobnými dávkami pozornosti, které mi posílali každý den.

Zamkl jsem obrazovku a odložil mobil vedle sebe. Ticho v bytě okamžitě zesílilo. Oči mi sjely na město pode mnou. Obrazovka pokrývající patnáct pater protějšího mrakodrapu problikla a objevil se na ní Lyřin utrápený obličej. Přesně tak, jak jsem si ho před chvílí vysnil. Vypadala dokonale. Alespoň na obrazovce.

Věděl jsem, že Lyře tenhle fragment vadit nebude. Byli jsme manželé už patnáct let a dobře věděla, do čeho jde. Básníci nemají soukromí. Alespoň ne ti, co tvořili pro Smyčku. Když jejich slova dokázala měnit nálady milionů lidí, všichni chtěli vědět úplně všechno i o nich. Alespoň o těch nejlepších a já mezi ně kdysi patřil. Vytěžit pozornost z každé emoce, ať už dobré nebo špatné. Alespoň jeden fragment denně. A když byly dost dobré, taky dost vynášely. Dost na ten výhled přede mnou i všechny naše útěky od něj.

Mé oči z neonů za okny sjely na prázdné místo na gauči. Samota a Lyra. Nesnášel jsem je a zároveň miloval. Protočil jsem mobil mezi prsty a odešel zkontrolovat koupelnu. Mezitím jsem vytočil číslo ze seznamu oblíbených. Jedno z mála, které tam zbylo. Zvonění se ozývalo déle, než bych si přál.

„Ano?“ ozval se z reproduktoru rozespalý hlas. Zněl starší, než jsem si ho pamatoval. Snad jen proto, že jsem ho probudil uprostřed noci.

„Ahoj, já... potřebuju si promluvit,“ dostal jsem ze sebe nakonec a přesunul se z koupelny k barovému pultu hned za gaučem.

„Noxi?“

„Jo, jsem to já. Viděl jsi můj nový fragment? Už má přes tři sta tisíc zhlédnutí.“

„Já už na Smyčku nekoukám. Začala mi být příliš těsná.“

Vydechl jsem. Příliš těsná. Tak Edrin říkal místu, kde jsme oba zbohatli. Síti, která z lidské pozornosti udělala nejcennější surovinu na světě.

Na chvíli jsem si přál, abych dokázal to, co on. Smazat účet a zmizet milionům lidí z očí. Pomohlo by mi to? Pomohlo by to Lyře? Nám? Rozhlédl jsem se kolem. Pohovka stála víc než Edrinův první byt, skleněná stěna nabízela nejlepší výhled ve městě a bar za mnou byl plný lahví, které jsem dostal za to, že jsem se s nimi jednou vyfotil. Jednu z nich jsem otevřel a nalil si. Netušil jsem, co je zač, ale podle mojí podobizny na etiketě jsem ji měl pít každý večer.

Ne. Tohle jsem opustit nemohl. Nemohl jsem žít jiný život. Vždyť tohle bylo to jediné, co mi vlastně zbylo. Díky Smyčce jsme se s Lyrou seznámili a asi díky ní jsme ještě pořád spolu.

„Opustila tě, že?“ ozvalo se z reproduktoru telefonu.

„Ne... To ne... Pořád má v koupelně svůj kartáček.“

A taky troje boty, bundu a většinu knih. Za patnáct let manželství jsem zjistil, že ženy odcházejí po částech. A pak taky po částech přicházejí zpět.

„Kartáček?“ rozesmál se Edrin a já se zasmál s ním. Pak se ale jeho hlas změnil: „Měl bys to brát vážně, jestli o ni nechceš přijít nadobro.“

„A co bych měl podle tebe dělat?“

„Vykašlat se na Smyčku. Tak jako já,“ odpověděl a nadechl se k pokračování.

„Nesmysl,“ přerušil jsem ho, ale z reproduktoru se ozval nový hlas. Ženský.

„Kdo volá takhle pozdě?“

Ten hlas jsem znal. Byla to Mirea, Edrinova žena.

„Nox,“ odpověděl Edrin. „Lyra ho opustila.“

„Neopustila mě. Pořád je tady její kartáček,“ sdělil jsem mobilu položenému na stolku přede mnou, ale nezdálo se, že by mě někdo na druhé straně poslouchal.

„Měl bys za námi přijet, Noxi,“ ozvala se znovu Mirea. „Dáš se trochu dohromady.“

Vtom se za mými zády ozvalo pípnutí přístupové karty a odemykání dveřních zámků. Srdce se mi rozbušilo.

„Musím končit," vyhrkl jsem a zavěsil.Ve stejný moment se dveře otevřely a Lyra vešla do bytu. Prohrábl jsem si rozcuchané vlasy, rychle dopil zbytek skleničky a vydal se směrem k ní. Chtěl jsem ji obejmout, tak jako vždycky, ale ona mi to tentokrát nedovolila.

„Promiň, že ještě ruším," omluvila se a já se na ni usmál.

„To nic, jsem rád, že ses vrátila."

Nato se její výraz změnil z překvapení na nervózní úsměv.

„Víš...," začala tiše a zamířila do koupelny, „jdu si jen pro kartáček."

Kapitola 2: Klub (Vey)

Noví zákazníci byli vždycky problém.

Nebyli předvídatelní.

Přesně věděli, co chtějí, ale nevěděli, jak k tomu přijít a kolik je to bude stát. Tohle často vedlo k nedorozuměním, která bolela.

Jednoho takového jsem právě sledovala. Seděl jen kousek ode mě na protější straně baru. Hubený, se zlatými brýlemi na očích, v riflích a otrhaném černém svetru. Oblečení, které řve „snažím se zapadnout“.

Nezapadal. A dobře to věděl. Objednal si pití, ale zatím se nenapil ani jednou. Přitom už se potřetí rozhlédl po klubu, jako by doufal, že uvidí někoho s Pulzy v kornoutu vyvolávat nabídky jako na fotbale.

Byl to buď policajt, nebo bohatý idiot. Tady dole se tyhle dvě možnosti často překrývaly. Doufala jsem v bohatého idiota, protože ti byli schopni zaplatit tisíce za věci, které ostatní vytáhli z kontejnerů před mrakodrapy.

Barman k němu přistoupil a ukázal na nedotčenou skleničku whiskey. Pronesli pár vět a pak se pan Podezřelý zeptal. Přes hudbu ze stage jen pár schodů pod barem jsem nic neslyšela. I tak jsem věděla moc dobře, o čem se teď bavili.

Pulzy.

Každý se na ně nakonec zeptal, protože touha žít věčně byla silnější než strach.

Barman ukázal směrem ke mně a já si zastrčila černé vlasy slepené potem za ucho. Mrkla jsem na něj a on se usmál. V očích mu ale pořád zůstal ten vystrašený výraz člověka, který nechce být ve špatnou chvíli na špatném místě. Upil hlt ze sklenice s masivním dnem a vydal se na volnou stoličku vedle mě.

Mohla jsem začít mluvit první, ale nechat tyhle týpky čekat a sledovat jejich strach mě bavilo. Bylo v tom něco vzrušujícího. Snila jsem o tom, že za mnou někdy přijde jeden z nich a bude se zajímat o mě. Ne o zboží. Ne o cenu. Prostě mě začne balit a já budu naoko nedostupná.

Znovu ten ostýchavý úsměv. Oplatila jsem ho, tak nějak sama od sebe, a snažila jsem se nevypadnout z role a zároveň nevypadat jako zoufalá troska.

„Prý bys měla nějaký Pulzy," zeptal se sebevědomě, ale sklenička v ruce se mu nepatrně chvěla. Hřejivý pocit se vypařil. Zůstala jen otázka nabídky a poptávky a já začala přemýšlet, kolik je tenhle ochotný zaplatit a jestli už zkoušel štěstí někde jinde.

„Prý máš zbytečných pět tisíc," odpověděla jsem vlastní otázkou. Pět tisíc za týden života navíc nebyla špatná cena. Aspoň ne podle lidí, kteří umírali.

Úsměv na tváři mu zmizel a oči začaly přemýšlet. Rty hledaly slova.

„Tolik nemám," dostal ze sebe nakonec, ale pokračoval dřív, než jsem stihla odpovědět: „Dám ti tři tisíce."

„Teď mě dobře poslouchej," začala jsem a naklonila se k jeho uchu, aby mě dobře slyšel i přes všechen okolní ruch. Voněl překvapivě příjemně a to mě naštvalo víc, než by mělo. Vtom ale lidi kolem stage začali křičet a tleskat, hudba zesílila a já se vrátila zpátky na zem.

„Buď mi dáš, co chci, nebo to můžeš zkusit pod stagí," pokynula jsem hlavou směrem k davu mačkajících se těl.

Světla pohasla a dav zalily křiklavě fialové neony. Tváře zmizely a zůstaly jen siluety. Pan Podezřelý se zadíval na stage pod námi, kde právě za řevu lidí přivezli na transportéru šneka. Ne takového, který křupne pod podrážkou. Tenhle měřil víc než půl metru a zvládl by rozkřupnout i pana Podezřelého, kdyby byl dostatečně dlouho ve špatnou dobu na špatném místě.

Ulita tiše odpočívala uprostřed pódia a ignorovala dav. Šnek spal a čekal, až ho někdo probudí. Většina lidí v klubu tady byla kvůli němu.

Pan Podezřelý mě opustil a já si tiše povzdechla. Sestoupil po schodech ohraničených světly do davu. Nedral se dopředu a já z něho nespouštěla oči.

„Tenhle se vrátí," ozval se za mnou barman a dopil zbytek whiskey našeho společného hosta.

„Vrátí," přikývla jsem, „zatím pořád věří tomu, že má na výběr."

Ze zákulisí vyběhl jeden z básníků. Říkali si tak, ale oproti těm ve Smyčce to byly absolutní nuly. Jenže oproti těm ze Smyčky byli užiteční. Dávali naději. Nechutnou, páchnoucí, lepkavou jako smůla, ale takovou, kterou si mohli dovolit všichni. Naději, díky které tu bylo každý večer plno.

Některé tváře jsem vídala každý večer. Hubenější, unavenější a pokaždé o něco blíž ke stagi. Jeden chlap chodil už třetí měsíc. Podle toho, jak vypadal, mu už příliš času nezbývalo.

Z druhé strany stage vyběhl další muž s černou kapucí přes hlavu. Dav ho přivítal potleskem a skandováním jeho jména.

„Orion ho rozdrtí," řekl barman spíš pro sebe.

„Ať už vyhraje Orion nebo ten nový, lidi budou šílet a my si namastíme kapsy," uchechtla jsem se.

„Tak na věčný život," podal mi barman sklenku.

„Jen na život," odpověděla jsem jako vždycky. Skleničky zacinkaly a show začala.

Rytmus se změnil a dav se pohupoval jako rozbouřené moře. Mikrofon si vzal nový básník. Kalhoty na něm plandaly víc, než by měly, ale to mohla být zkrátka jeho image.

„Orión?" začal posměšně. „Padá hvězda, něco si přej! Já si přál soupeře a místo něho dostal tebe. Chtěl bys zpátky na zářící nebe? Já ti to splním, až tě pohřbím hned tady, vedle sebe!"

To nebyl špatný začátek a dav s tím souhlasil.

Pod průsvitnou kůží šnekovy nohy se rozproudila světle fialová krev.

Neznámý básník pokračoval, ale Orion jen tiše poslouchal a poklepával nohou do rytmu. Jako by si svého soupeře rozhazujícího rukama směrem k němu ani nevšímal. Všechny oči se upíraly ke středu pódia. Neony zářily a šnekova hlava vylezla z ulity.

Básník se přes hejty na Orionovu matku dostal až k disování jeho holky. Publikum hltalo každé slovo a neznámý začínal věřit, že má lidi na své straně.

Orion se ani jednou nepřestal usmívat.

Na chvíli jsem vážně věřila, že všechno skončí dřív, než se Orion dostane ke slovu. Pak se ale šnek začal stahovat zpátky do ulity a neznámý musel předat mikrofon Orionovi.

Jestli předtím dav jásal, tak teď nastala hysterie. Věděli, co přijde.

A podle výrazu toho druhého básníka to věděl i on.

„Když vytáhneš moji holku, dav na chvíli skanduje, když vytáhnu tvoje jméno, všichni se ptaj: ‚Kdo to sakra je?'"

První řady vybuchly smíchy.

Nevím, jak to dělal. Jeho rýmy nebyly ani náhodou dokonalé. Bylo v tom prostě něco víc. Osobní kouzlo. Něco, co v sobě měli jen básníci.

Orion prostě dokázal strhnout lidi na svou stranu. Mě samozřejmě taky.

Znovu jsem se napila a začala přejíždět prstem hranu skleničky.

Šnek zareagoval okamžitě. Zatímco Orion pokračoval, vystrčil hlavu a naklonil ji směrem k němu. Orion na tohle čekal a otočil se přímo ke šnekovi:

„Tvá máma? To je fakt těžký... koukám na toho šneka a vidím ji, fakt hezký. Život se jí povedl, no... možná až na jednu věc – děti, ty jí fakt nešly."

Lidé v prvních řadách vypískli. Neznámý se pousmál, ale vypadalo to spíš jako křeč. Šnekova hlava se rozzářila fialovou září a tykadla se vztyčila do prostoru.

„Šnek má na zádech svůj domeček, velkej asi jako ten tvůj. A tvoje holka? Chtěla byt s výhledem. Tak má teď můj."

Nato Orion roztáhl ruce a šnek se pohnul. Barman se usmál a pustil se do přípravy panáků na barovém pultu. Dobrý básník vydělával všem, kteří stáli na správné straně baru.

Lidé ztichli a sledovali šnečí pohyb. Hudba pokračovala, ale atmosféra klubu se změnila v něco posvátného.

Vždycky mě fascinovalo, jak se šneci pohybovali. Jako by levitovali milimetr nad zemí, bez jediné známky pohybu. A přece byl šnek schopný sejít z transportéru na pódium během jediné vteřiny.

Orion položil dlaň na pulzující tykadla a druhou rukou pokynul panu Neznámému, aby si nabídl jako první. Bylo to nepsané pravidlo a nikdo se ho neodvažoval porušit. Nato neznámý básník vytáhl plastovou krabičku a nabral do ní vrchovatě šnečího slizu. Táhl se jako med a odkapával z jejího okraje zpátky na zem.

Dav nečekal ani vteřinu, vyskočil na pódium a začal boj o lepkavou šnečí stopu.

Žít věčně. Nebo aspoň o trochu dýl. Většina lidí na Pulzy nikdy nedosáhla. Nebyli součástí Smyčky, neznali správné lidi a žádný básník si je nevybral do své challenge. Tak jim zbylo tohle. Tohle, nebo panáky na baru, díky kterým alespoň na chvíli zapomněli.

Automaticky jsem zkontrolovala Pulz v kapse. Koncentrovaný, čistý, bezpečný a několikanásobně účinnější než všechno, co teď lidé olizovali ze stage. Sliz jim stékal z prstů až k loktům.

Znovu jsem se podívala na pana Podezřelého. Stál nad tím vším a já věděla, že dneska vydělám. Očima jsem začala hledat další podobné týpky. Lidi, kteří sem přišli s jasným cílem, ale pod tíhou toho všeho si to rozmysleli.

A pak jsem ji uviděla. Jako jediná nebyla otočená ke šnekovi, ale koukala se mým směrem. Zpod kapuce jí vykukovaly upravené vlasy a boty měla až podezřele čisté. Tahle se nesnažila zapadnout, ale spíš ukrýt. Byla to Lyra. Noxova žena. Strachem se mi sevřel žaludek. Znal ji každý, kdo alespoň jednou otevřel Smyčku.

Jenže byla tady. Na místě, kam nepatřila. Možná se chtěla zabavit? Možná chystala s Noxem nový fragment? Ať už to bylo cokoliv, lidi jako ona nechodili na taková místa bez ochránců a policajtů. Načapat mě s jedním Pulzem v kapse bych zvládla vysvětlit. Problém byl můj pokoj. A problém byl taky pan Podezřelý. Proč jsem mu k sakru nedala co chtěl za trojku? Buď by odešel s Pulzem, nebo by vytáhl odznak. Aspoň bych věděla, na čem jsem.

„Běž," řekl tiše barman. „Kdyby byl problém, zdržím je."

Obrátila jsem do sebe zbytek pití, zmizela za barem a kartou odemkla svůj pokoj. Vrhla jsem se k falešnému prknu v podlaze, pod kterým byla ukrytá železná truhlička. Otevřela jsem ji a roh místnosti ozářila světlá pulzující záře. Hodila jsem Pulz z kapsy k jeho kamarádům a podvědomě přejela rukou po lístku nalepeném z vnitřní strany víka:

„Snad ti dopřejí víc času než mně."

Truhla zmizela v podlaze a já nad ni přesunula noční stolek. Nato se ozvalo tiché zaklepání na dveře. Hned po něm se ozval ženský hlas:

„Vey? Vím, že jsi tam. Nechci ti ublížit.“

Takhle to začínalo vždycky.

A málokdy to byla pravda.

Kapitola 3: Pulz (Vey)

JAK TAHLE KAPITOLA VZNIKLA

Zadání patrona - Markéta Kalánosová

- **Hlavní funkce kapitoly**

  Vytvořit napětí

- **Změna hlavní postavy**

  Něco ztratit, získat nového spojence

- **Emoce po kapitole**

  Samota

- **Symbol nebo obraz**

  Rozbitý fragment

- **Věta, dialog nebo myšlenka**

  Uvědomil jsem si, že vše, co jsem dosud měl, jsem považoval za samozřejmost, teď tu sedím a přemýšlím, zda mi to za to stálo. Přišel jsem o ni, o jedinou lásku mého života.

- **Co se nesmí stát**

  Nesmí to být sen hlavní postavy.

JAK TAHLE KAPITOLA VZNIKLA

Hlas čtenářů

Neodpověděla jsem.

Lidé mají zvláštní představu, že když po zaklepání mlčíte, tak se druhá strana jen otočí a půjde zpátky domů. Tohle funguje, pokud za dveřmi nestojí Lyra – žena jednoho z nejslavnějších básníků Smyčky – a vy nejste dealerka Pulzů, která nechápe, proč ji někdo jako ona hledá v zaslizlém klubu.

„Potřebuju s tebou mluvit," ozval se tlumený hlas.

Nezněl jako ve fragmentech. Nebyl sebevědomý, nebyl hysterický. Zněl zoufale. Takové hlasy jsem znala. Patřily lidem, kterým nezbývalo moc času. Lidem, kteří by dali cokoliv za další týden života. Bylo mi jich líto, ale často jsem pro ně nemohla udělat nic než začít další obchod a doufat, že mají čím zaplatit.

Něco v tom hlase mi říkalo, že tady není kvůli mně nebo nějakému novému fragmentu. Vzala jsem za kliku dveří. Řetízek nad mojí hlavou zachřestil a dveře se pootevřely natolik, abych uviděla její oči. Byla nenalíčená, kolem očí měla vrásky a přes hlavu nataženou kapuci. Úplný opak toho, jak ji znal skoro celý svět.

„Co chceš?" vyštěkla jsem na ni polohlasem.

„Znám tě přes kamarádku. Občas za tebou chodí," začala opatrně a můj mozek mi servíroval tváře stálých zákazníků a já přemýšlela, která z nich by to mohla být. Vždycky jsem si byla docela jistá, že žádná nepatřila k těm nahoře, ale podle všeho jsem se spletla.

Zkontrolovala jsem chodbu. Prázdná. Její ruce. Prázdné. Mohla jsem jí prostě zabouchnout před vystrašenýma očima a ona by musela jít svojí cestou. Ale potřebovala jsem peníze, abych tady mohla zůstat. A vsadila bych se, že ona si teď mohla koupit všechno kromě času.

„Tak dobrá," povzdechla jsem si, sundala řetízek dveří a pozvala ji dál.

Vklouzla dovnitř a sama tiše zavřela dveře pokoje. Nechce tady být, napadlo mě. Chce to mít za sebou tak rychle jako já.

„Pět tisíc," pronesla jsem svou nabídku a hned se kousla do rtu. Měla jsem chtít víc. Ona by na to měla.

Jen přikývla, vytáhla z kapsy uhlazené bankovky a já je od ní přijala. Rychlé obchody bez keců jsem měla ráda. Začala jsem s přepočítáváním, ale myšlenky mi letěly hlavou jako peníze mezi prsty. Znovu jsem se na ni podívala a ten hlásek ve mně promluvil nahlas.

„Vážně jsi ho opustila, že?"

Neměla jsem se ptát takhle rychle. Jenže slavná Lyra stála uprostřed mého pokoje a to mě úplně vykolejilo. Možná to ale nebyl tak špatný nápad. Mohla by to být příležitost získat spojence nahoře. A takoví byli k nezaplacení. Teď musela být na dně, ale já věděla, že se od něj jednoho dne odrazí a pak si na mě možná vzpomene.

„Měla jsem to udělat už dávno, ale potřebovala jsem čas."

Nemohla jsem se ubránit úsměvu a i v jejích očích se objevil jeho náznak.

„Počkej tady." Mrkla jsem na ni a odešla do vedlejší místnosti. Zamkla jsem za sebou dveře a nahmatala Pulz v ukryté truhle.

Když jsem přišla zpátky, stála Lyra u stěny a prohlížela si mé skici. Zmocnila se mě divná směsice studu a paniky. Nikdy jsem neměla hosty. Nikdy. Žádní přátelé, žádní muži ani nic podobného. Jen já, čtyři zdi a moje jmění schované pod podlahou.

„Jsou docela pěkné.“ Ukázala na jednoho ze šneků.

„To je Štístko,“ odpověděla jsem automaticky a už podruhé za pár minut se kousla do rtu. Lyra na mě vrhla překvapený pohled.

„Nevím, proč jsem ti to vůbec říkala.“ Natáhla jsem k ní ruku s Pulzem a doufala, že tenhle můj spontánní výlev prostě jen tak přejde. Její oči se na okamžik rozzářily. Pak se v nich ale opět objevila otázka.

„Myslíš, že bych mohla... tady... ?“

Nato ukázala na gauč naproti obrázkům šneků. Ta otázka mě zarazila a ona to musela poznat. Snažila jsem se číst v jejím obličeji. Byl to strach?

„Já... Nechci s tím zpátky do baru.“

Na tom něco bylo. Lidé olizující šnečí sliz z rukou nevypadají jako dobří přátelé a musela jsem uznat, že většinou opravdu nebyli. V baru by se jí nic nestalo, ale nemělo smysl jí to vyvracet. Nenapadl mě jediný důvod, proč by si nemohla vzít dávku na mém gauči.

„Tak jo,“ souhlasila jsem nakonec a předstírala, že budu tou nejlepší kamarádkou.

„Ale hned potom vypadneš, OK? A pro další dávku si přijdeš na bar jako každý jiný, platí?“

„Platí,“ přikývla Lyra a tentokrát se nepatrně usmála.

Měla vůbec kam jít, až bude po všem? Jsou ti nahoře vlastně stejně osamělí jako ti dole, jen tak nějak jinak? Mají peníze a čas, ale jsou na tom v podstatě tak mizerně jako my? Budu tady jen tak sedět, zatímco ona bude mimo?

„K čertu, dám si s tebou," rozhodla jsem se pod návalem otázek, které zaplavily moji mysl a na okamžik si odskočila do vedlejší místnosti.

Za pár chvil jsme seděly každá na opačném konci gauče, se sklenicí vody a neonově svítící tabletou mezi prsty.

„Na věčný život," pronesla Lyra strojeně.

„Jen na život," odvětila jsem a dala Pulz na špičku jazyka. Okamžitě se objevilo to elektrizující šimrání a vůně ozónu. Jako když právě ustoupí bouřka a zbyde jen ten všeobjímající klid. Čas navíc, který se mi za chvíli rozlije do všech částí těla. Polkla jsem a usmála se na Lyru. Ta už ale nevnímala okolí. Hlavu měla zakloněnou a opřenou o pohovku. Během vteřiny jsem ji následovala.

Mé tělo bylo jako v teplé bublině, která ho izolovala od všeho kolem. Pokoj byl přes ni vidět jako za zamlženým sklem sprchového koutu. Kapky vody stékaly po jeho stěnách a po mém těle. Voda mě šimrala na zježené pokožce a odnášela pryč všechny starosti.

„Ahoj, Štístko," pozdravila jsem starého známého za bublinou a dotkla se jí. S tichým pufnutím praskla a drobné kapky mě uhodily do tváře. Nebo snad moje tvář uhodila je? Můj prst směřoval vzhůru a na něco ukazoval. Podívala jsem se tím směrem, ale nebylo tam nic jiného než strop.

„Proč ukazuješ na strop?" vyčetla jsem mu.

„Soustřeď se," odpověděl Štístko na můj pozdrav a já se snažila dělat to, co mi řekl.

Procházela jsem chodbou starého domu. Štístko ležel uvnitř velké prosklené nádoby, které jsem říkala Okurkovka. Jeho oči na stopkách byly upnuté na mě, ale já jen prošla kolem, jako bych si ho nevšímala.

Další šnek v řadě sklenic spal. Nebo jsem alespoň doufala, že spí. To, že prostě pošel, jsem si odmítala připustit. Pojmenovala jsem ho Dřímal a vlastně jsem z něj nikdy neviděla nic víc než ulitu.

U Dřímala jsem se zastavila a vytáhla malý sešit. Něco jsem do něj zapsala, ale mé oči nebyly schopné zaostřit a text přečíst. Snažila jsem se o to ze všech sil, ale nic víc než „Vzorek 143 - vykazuje ק?říz□αkɣ §ʍℝ†¡, ale ve skutečnosti“. Dál už jsem číst nedokázala.

Za Dřímalem jsem odbočila do pracovny. Na stole pod oknem zastřeným žaluziemi byly kupy papírů, zbytky jídla a hrnky se starou kávou. Prošlapaný koberec se stovkami skvrn mi vždycky připomínal močály, ve kterých šneci původně žili, a dával místnosti rozpoznatelnou zatuchlou vůni.

„Jak je na tom sto čtyřicet trojka?“ ozval se mladý muž s upraveným knírkem, krátkými vlasy a brýlemi s kulatými obroučky.

„Výborně,“ odpověděla moje ústa, ale hlas mi nepatřil.

„Chceš ho vyzkoušet?“ zeptal se znovu Pan Upravený.

Mé tělo přikývlo, ale jakmile jsem prošla dveřmi z pracovny, otevřela jsem oči.

Strop mého bytu, bolest při pohybu hlavou, gauč, já – plná života, brnění konečků prstů, Lyra. Tady se můj pohled zastavil. Pořád ještě snila a já ji pozorovala. Dýchala přerývaně, její hlava cukala ze strany na stranu a hruď se rytmicky zvedala a klesala. Neměla jsem sebemenší představu, co by mohla vidět.

Vzala jsem do rukou papír a uhel a chystala se kreslit Pana Upraveného, když vtom Lyra otevřela oči. Zadívala se do prostoru a já sledovala, jak se vrací zpátky do reality. Nijak jsem to nekomentovala a čekala, až si projde dojezdem. Zaostřila na mě a já si všimla, jak vrásky kolem jejích očí zmizely. Nato vstala rychleji, než bych čekala, a přešla k mým obrázkům na stěně.

Ještě nikdy jsem neviděla nikoho jiného po dávce. A už vůbec jsem ji s nikým nesdílela. Tohle malé dobrodružství mi vytvořilo v žaludku podivný koktejl vzrušení a očekávání. Lyra do něj svou další otázkou přilila i pořádnou dávku zvědavosti.

„Tyhle všechny věci vidíš po Pulzech?“ Ukázala na obrázky šneků, náčrtky zápisníku z mého snu a další zařízení, která jsem ze snů přenesla na papír.

„No a? Jsou to prostě Pulzy.“ Vrhla jsem na ni nechápavý pohled a pokračovala: „Vidíš po nich různé věci. Šneky v obřích zavařovačkách, lidi, kteří se o ně starají a tak.“

„Jenže já je viděla taky,“ zamračila se na mě Lyra a v mé hlavě se na chvíli rozprostřelo temno. Byla jsem ze sebe schopna dostat jen jedno slovo:

„Cože?“

„Štístka. Inkubační chodbu. Fermentory. Záznam vzorku sto čtyřicet tři. Corvena.“ Lyra se znovu podívala na mé skici dřív, než jsem stihla jakkoliv zareagovat. „Do prdele, Vey. To, co prodáváš, nejsou normální Pulzy.“

„Corvena?“ vysoukala jsem ze sebe.

„Ano, ten muž s kulatými brýlemi. Jmenuje se Corven, ale i s těmi Pulzy, co bereš, jsi asi příliš mladá na to, abys ho poznala. Víš vůbec, jak celá ta věc funguje?“

„Vidíš věci a omládneš. Jak jinak by to mělo fungovat?“

„Nejsou to věci. Jsou to paměťové stopy.“ Mluvila ostře a zdůrazňovala každé slovo. Jako by mě zkoušela z něčeho, co jsem měla dávno vědět. „Běžné Pulzy obsahují útržky vzpomínek milionů uživatelů Smyčky. A co se stane, když smícháš tolik vzpomínek dohromady?“

„Začne mě bolet hlava?“ odpověděla jsem podrážděně. Nebyla jsem zvyklá, že mě někdo poučuje. A už vůbec ne tónem, kterým se mluví na malé děti.

„Ne,“ vyjela na mě, „nedávají smysl. Je to jen hrstka obrazů, které ti Pulz vysype do mozku. Proto jsou zmatené. Ale tohle...“ Znovu se podívala na stěnu. „To je příběh, Vey. Není to náhoda. Tvé Pulzy vytvořil jeden člověk, jeden básník. Kde jsi je vzala?“

„To ti nemůžu říct,“ pronesla jsem automaticky naučenou frázi a moje zlost po všech těch otázkách rostla. V hlavě se mi ale rozezněl jiný hlas. Zpočátku byl tichý, ale já se do něj zaposlouchala: „Ona ví víc a může ti pomoct. Je to příležitost.“

„To mi musíš říct!“ vykřikla Lyra a znovu si stoupla. „Takové Pulzy se neprodávají po klubech.“

Dostala jsem strach. Začínalo se to vymykat kontrole a já nechápala, proč jí to takhle vzalo. Jenže pak si i ona najednou uvědomila svůj nevysvětlitelný nával emocí a opět se posadila. Jako by zjistila, že tady dole její jméno nic neznamená.

„Ty skici," otočila hlavu na mou stěnu, „to není jen dekorace. Hledáš odpovědi. Vím to."

Tohle bylo chytré. A taky to byla pravda. Někdo mi dal truhlu s tolika Pulzy, že bych na nich přežila několik staletí. Neměla jsem tušení, kdo a proč. Jediné vodítko k tomu všemu byly vidiny, truhla a krátký vzkaz, který Pan Někdo načmáral na kus papíru a nalepil na vnitřní stranu jejího víka. Mohla by mi Lyra pomoct? Určitě. Už teď jsem díky ní věděla víc než před jejím příchodem. Znala správné lidi, měla informace. Možná by mohla poznat písmo na vzkazu v truhle. Při tom pomyšlení jsem cítila, jak se mi vaří krev v žilách.

Jenže říct jí celou pravdu? Kdyby zjistila, kolik Pulzů vlastně mám, nebyla bych nikdy v bezpečí. Všichni věřili, že jsem malá ryba, která sem tam něco koupí a pak zase prodá. Jak taky jinak s mým teenagerským obličejem?

Ta truhla byla tajemstvím mého života. Bez ní bych olizovala šnečí stopy jako ti ubožáci pod stagí. Dávala mi nezávislost a za to nechtěla nic jiného než dokonalou anonymitu. Ale já měla tolik otázek a po všech těch desetiletích jsem narazila na někoho, kdo by mohl mít odpovědi.

Celou tu dobu jsem se snažila chránit sama sebe, ale uvědomila jsem si, že vše, co jsem dosud měla a považovala za samozřejmost, mi přestává stačit. Podívala jsem se na svůj byt, ve kterém jsem se vlastně nikdy necítila doma. Stálo mi to za to? A tak jsem se rozhodla:

„Dobře, ukážu ti truhlu," řekla jsem a tím jsem přišla o nezávislost, prozatím jedinou lásku a jistotu mého života.

Lyra se nadechla, jako by chtěla něco říct, ale nakonec jen přikývla.

Zavedla jsem ji do vedlejší místnosti a ze zvyku skoro starého jako já sama jsem za námi zamkla. Odtáhla jsem noční stolek, odklopila falešné prkno a vytáhla truhlu z podlahy. Když jsem otevřela víko, pokoj zaplavila fialová záře. Tisíce Pulzů se rozzářily jako malé hvězdy.

„To není možné," vydechla Lyra.

Kleknula si k truhle a jeden z Pulzů zvedla proti světlu. Už se na mě nedívala. Všechny otázky, které před chvílí patřily mně, teď patřily tomu, co držela mezi prsty. Zůstala jsem stát za ní. Najednou mi připadala vzdálenější než předtím, když mezi námi byly zamčené dveře mého pokoje.

Na chvíli jsem zapomněla, proč za mnou vlastně přišla.

Ne kvůli mně.

Kvůli Pulzům.

Stejně jako všichni ostatní.

Kapitola 4: Sklenička (Nox)

JAK TAHLE KAPITOLA VZNIKLA

Zadání patrona - YarnSpirit

- **Píseň / soundtrack**

  Pavel Čadek - Nikdy nevíš (oficiální video)

- **Emoce po kapitole**

  Mám mnohem jasnější představu o tom, jak funguje svět Smyčky.

- **Situace v kapitole**

  Někdo změní názor během jediného rozhovoru.

- **Drobný moment**

  Fyzický dotek.

- **Co kapitola odhalí**

  Něco z minulosti.

- **Věta, dialog nebo myšlenka**

  vrátit se k myšlence, že žena neodchází pokud si u tebe nechá zubní kartáček

- **Na co dát pozor**

  aby děj neztratil přehlednost

- **Co se nesmí stát**

  neměl by nikdo umřít

JAK TAHLE KAPITOLA VZNIKLA

Hlas čtenářů

„Poslední fragment jste vydal před více než 20 hodinami. Vaše publikum čeká. Udržte jeho pozornost a zveřejněte něco nového!“

Smyčka se poprvé ozvala v devět ráno. Podruhé krátce po obědě. Tohle byl její třetí pokus přimět mě ke spolupráci. Blížil se večer a já měl hlavu plnou různých věcí. Žádná ale nevedla k fragmentu, který bych dokázal dokončit.

Čtvrtá sklenice měla být řešením. Doufal jsem, že mě přivede na lepší myšlenky než ta předchozí. Zdálo se ale, že se proti mně všechny spikly. Spolu s uvolněním, vinou a hořkostí mi do mysli vyplavovaly stále stejný obraz – Lyru.

Viděl jsem ji jako ve Smyčce. Modré oči, zlatavé vlasy a rudé rty. Tři barvy, ze kterých se dal pokaždé složit dokonalý fragment. Mohl jsem se nechat unést tou vlnou patosu a poslat těch pár vteřin vzpomínek do Smyčky.

Jenže já místo toho pozoroval skleničku na šampaňské.

Položila ji tady včera před svým odchodem i se rtěnkou otisknutou na okraji. Na chvíli mě napadlo napít se z ní. Ale byl jsem Nox. Rozhodně jsem nebyl zoufalec, který se opíjí ze sklenice ženy, jež ho opustila. A tak jsem ji tam prostě nechal a napil se znovu ze své.

Tiché zapípání oznámilo někoho u dveří a já si okamžitě představil fragment, který za pár minut pošlu ven. Viděl jsem ho jasně před očima. Otevírám dveře a před nimi stojí Lyra. Modré oči, zlaté vlasy, rudé rty. Zoom na lahev šampaňského v její ruce. Dárek na usmířenou. Pouštím ji samozřejmě dál a dělám, jako by se nic nestalo. Jsem velkorysost sama. Pak krátký střih a selfie ve vířivce s výhledem na město pod námi. Na světelné tabuli za tím vším jednoduchý nápis:

NOXE ŽÁDNÁ NEOPUSTÍ.

S myšlenkami na konec téhle fragmentové minisérie jsem pomalu přešel ke dveřím a otevřel je.

Láhev tam byla. Lyra ne.

„Noxi!“ Corven roztáhl ruce, jako by byl překvapený, že mě našel v mém vlastním bytě. „Vypadáš přesně tak, jak naznačují čísla.“

S povzdechnutím jsem sledoval, jak se pozval dál a odhodil svůj kabát přes délku bytu na pohovku. Špatné zprávy, dobré víno. Takhle jednoduše tenhle člověk fungoval.

„Tohle je dobrý ročník,“ pronesl Corven a stáhl z hrdla fólii. „Vyrobený hezky postaru, ne jako ty umělé sračky.“

Namířil lahev do prostoru a na okamžik se zamyslel.

„Máš tu něco drahého?“

„Všechno.“

„Výborně.“

Hrdlo lahve zarotovalo po místnosti, korek se uvolnil, zasáhl strop a zmizel někde za barovým pultem. Zkontroloval jsem obrazy spoře oděných žen na stěně a než jsem stačil cokoliv říct, naplnil Corven Lyřinu skleničku.

„Vždycky je radost tě vidět,“ zalhal jsem, „ale to nemá velký Corven večer nic lepšího na práci než obrážet básníky s lahví v ruce?“

„Ale no tak, Noxi, uvolni se trochu," řekl Corven teatrálně a nalil šampaňské i do mé sklenice na whiskey. Pořád stejný. Zdálo se, že ho Smyčka vůbec nezměnila. Vzpomněl jsem si na doby, kdy jsme sedávali v jeho starém domě a snili o tom, že jednou budeme slavní. Povedlo se to nám oběma, jen každému jinak. Já tvořil fragmenty a on... On prostě zajistil, že nám nikdo nestál v cestě. Corven mluvil a lidé poslouchali. Nebyl to básník ani politik, ani vůdce. Byl to zkrátka Corven.

„Na tvou ženu," zvedl Corven sklenici a dodal: „A na tu, co přijde po ní."

Nato přitiskl sklenici ke rtům a smazal její poslední otisk z mého života. Nepřerušil jsem ho. Byl jsem vlastně rád, že to někdo udělal za mě.

Připil jsem si s ním. Ne proto, že bych souhlasil s tím, co řekl. Jen jsem začínal tušit, že tohle bude dlouhý večer a víno z vinice jsem odmítnout nehodlal.

Corven dopil, podal mi prázdnou skleničku a bez jakéhokoliv vysvětlení se vydal chodbou.

„Druhé dveře vlevo," zavolal jsem za ním a mezitím dolil skleničku.

„Já vím," zavolal za mnou, zatímco otevíral šatnu. Když se vrátil, vzal si ode mě dolitou skleničku, zastavil se u okna a zahleděl se na město.

„Za tenhle výhled na město bych vraždil," zasnil se Corven, přestože si mohl dovolit koupit celý dům.

„Ujde," přikývl jsem naoko skromně. Průhledné lichotky byly stále lichotky.

„Škoda, že na reklamě Smyčky nevidím tvůj obličej v dnešní top ten."

Au. Tohle mě zabolelo. Tak proto jsi tady, ty mizero. Chceš se osobně ujistit, že budu tvořit dál. Že mě tahle malá epizoda s Lyrou nezměnila natolik, abych odešel jako Edrin. Pořád mě ještě potřebuješ. Po všech těch letech. Stejně jako dřív. Ta představa pošimrala moje ego na tom správném místě. Sám velký Corven sestoupil do nejvyššího patra tohohle mrakodrapu, aby zkontroloval, že jsem v pořádku. Pomalu jsem přišel k němu a k výhledu na město.

„Neboj se, Corvy," oslovil jsem ho jako tehdy, když jsme byli mladší a on sebou při tom oslovení nepatrně trhnul.

„Mám plno nápadů. Třeba série Nox před Noxem. Archivní záběry, první byt, první holka..."

„Jasně," přerušil mě Corven, „mladý Nox byl populární, ale..."

„Pořád jsem mladý."

„Tvé publikum ale ne. Stárnou, Noxi, a mladí nepřibývají. Podívej se sám."

Pak položil skleničku na zem a vytáhl z kapsy mobil. Našel ty grafy až příliš rychle na to, aby to byla náhoda. Už od té chvíle, co jsem ho pustil dovnitř, muselo všechno směřovat k tomuhle okamžiku.

Na obrazovce se objevila tenká červená křivka sledující moji kariéru. Jako nit mého života se proplétala jednotlivými roky. Stoupala a klesala. Corven mluvil o tom, jak mladý mozek udrží pozornost mnohem déle a staří diváci umírají. O tom, že musím diverzifikovat svou diváckou základnu, jinak bych mohl jít brzy ke dnu. Já ho ale poslouchal jen napůl. Byly to pro mě jen marketingové kecy.

Sledoval jsem křivku. Každý vrchol vypadal jako uzel a já se snažil rozpomenout na konkrétní fragment, konkrétní událost. Každoroční letní dovolené na plážích. Párty na jachtách. Recenze filmů a her. Investigativní reportáže. Investiční rady. Stihl jsem za svůj život tolik formátů, až to teď překvapilo i mě samotného.

Pak se ale začala linka mého úspěchu vytrácet a klesat. Nebyl to prudký pokles. Celé to ale odstartovalo jedním velkým pádem a já si to datum pamatoval i teď. Edrinův odchod. Pak už jsem se nikdy nedostal na vrchol. Pracovali jsme tehdy na sérii Před Smyčkou, v podstatě šlo o zdokumentování toho, jak to začalo. Šneci, inkubační nádoby, fermentory, pozornost. Lidé, kteří se kolem těch věcí motali. A hlavně příběh prvního básníka. Člověka, jehož hlas Smyčku probudil a po kterém nezůstalo ani jméno. Za ty roky se stal legendou. V každé verzi příběhu stál na začátku, ale v žádné neměl konec.

„... neprodlouží ti smlouvu, pokud neoslovíš nové lidi, Noxi. Tak jednoduché to je."

Tahle věta dokonale přerušila tok mých myšlenek a způsobila, že se mi do hlavy začaly valit proudy krve. Smlouva se Smyčkou pro mě doteď byla naprostá samozřejmost. Kus papíru, který jsem prostě každý rok podepsal. Pohledem jsem zkontroloval datum svítící na vrcholku jedné z budov ve městě pod námi a sevřel se mi žaludek.

„Ale vždyť to je už za měsíc, Corvene! To mě pak necháš chcípnout? Po všech těch letech?"

„Ale vůbec ne," rozesmál se Corven a objal mě kolem ramen, „umírání má malou sledovanost. Většinou se z něj nedají tvořit série a svou smrt jen těžko odvysíláš."

Pak jeho úsměv na okamžik zmizel.

„Nepleť si mou návštěvu se zárukou, Noxi. Pokud ta čísla nezvedneš, smlouva končí. Smyčka už dávno není parta kamarádů."

„Ale bez smlouvy jsem bez pulzů." Setřásl jsem jeho ruku a podíval jsem se mu do očí. Poprvé za tenhle večer.

„No jo," přikývl Corven pro sebe a začal prohledávat kapsy, jako by v nich hledal posmrkaný kapesník. „Mám i dvě dobré zprávy... a první je... sakra kde jsem je jenom dal... aha... tady jsou..."

Nato rozevřel dlaň a jeho prsty ozářilo slabé světlo.

„Pulzy. Dva pro tebe a dva pro ni, ale být tebou, nechám si je všechny a tu holku pustím k vodě. Mohly by se ti hodit, kdyby náš plán tak nějak... no... nedopadl?"

„Náš plán?" nechápal jsem, ale rychle jsem z jeho dlaně převzal další měsíc mého života. Na okamžik mě napadlo, že by se mi mohl hodit i ten Lyřin. Tu myšlenku jsem však okamžitě zahnal. Byl jsem mizera, ale rozhodně ne vrah.

Corven zvedl skleničku ze země a usadil se na pohovku.

„Pojď, na tohle si sedneme. Přece jsem ti říkal, že tě nehodlám nechat jen tak chcípnout, ne?"

Posadil jsem se vedle něj a položil Pulzy na stůl přede mnou. Na pití jsem už neměl ani pomyšlení.

„Takže ten plán..." zazubil se na mě Corven.

„Jaký je?"

„Zatím špatný," připustil Corven a začal si znovu prohledávat kapsy a poposedávat na pohovce. „Dobré plány... vznikají až ve chvíli, kdy je někdo dost zoufalý na to, aby na ně přistoupil."

Mezi jeho prsty se objevila černá kartička se stříbrným textem a čárovým kódem.

„Ne," vyhrkl jsem hned, co jsem ji uviděl, „Nox dělá sám."

„Jako Batman, já vím," přikývl Corven, „ale Batman měl spoustu času. Ten tvůj teď leží na stole před tebou. A víc ti ho zajistit neumím."

Čtyři kapsle s každým pulzujícím zábleskem odpočítávaly vteřiny mé zdánlivé nesmrtelnosti a já začínal tušit, že sám na nic lepšího nepřijdu. Převzal jsem pozvánku z jeho ruky a ujistil se, že se jedná přesně o to, co jsem si myslel:

Gala nové generace

Večer tváří, hlasů a příběhů, které budou utvářet další dny Smyčky.

21/09 - 20.00, Centrála Smyčky

„Už zítra?" otočil jsem se na Corvena, ale ten odpověděl, jako by mě už neposlouchal. Pozoroval bublinky ve sklenici mé ženy.

„Bar zdarma, Noxi. Vína, jako pijeme teď. Spousta jídla. Mladí básníci. A taky mladé ženy."

„A starý Nox."

„Přesně o tom mluvím, Noxi," rozesmál se znovu Corven, „potřebuješ někoho, kdo tě doplní. Tak jako tenkrát Edrin. Tak jako Lyra."

Poprvé za celý večer ji nazval jménem. A rovnou ji postavil vedle Edrina, jako by už nebyla mou ženou, ale jen další chybějící částí Noxe. Dalším člověkem, bez kterého jsem prý nebyl celý.

Položil jsem pozvánku zpátky na stůl.

„Tak zaprvé," začal jsem důrazněji, než jsem chtěl, „Lyra se vrátí, a zadruhé..."

„V kelímku máš jen jeden kartáček," uchechtl se Corven, „ale promiň, nechtěl jsem tě přerušovat."

„A zadruhé," sevřel jsem pěsti, „nepotřebuju nějaké dítě, aby mi zachraňovalo kariéru."

„Tak v téhle věci máš pravdu," souhlasil Corven a postavil se nade mě stejně jako včera Lyra, „nepotřebuješ ho, potřebuješ jeho publikum."

Popadl svůj kabát a přehodil si ho přes rameno.

„Rád jsem s tebou mluvil, Noxi." Corven se znovu zahleděl na světelnou tabuli za oknem. „Doufám, že tě tam zítra uvidím. Nikdy nevíš, co se stane."

Čekal jsem další argument. Místo něj ale Corven dopil, postavil sklenici na stůl a zamířil ke dveřím. Ani se neohlédl. Jako by moje účast vůbec nebyla otázkou, ale pouze bodem na jeho agendě.

Nechal mě v místnosti se zbytkem lahve, čtyřmi pulzy, pozvánkou a otázkou, na kterou jsem nemohl říct „ne".

Přejel jsem prstem po okraji Lyřiny skleničky, dolil víno a chvíli sledoval, jak si bublinky bezstarostně užívají svou cestu na vrchol, kde s nepatrným puknutím prasknou a navždy zmizí.

Z kapsy jsem vytáhl mobil a zkusil jí znovu zavolat. Potřeboval jsem její radu. Kdyby se vrátila, určitě bychom spolu něco vymysleli. Byla mladší než já. Věděla by, co udělat, aby čísla rostla. Zvonění ustalo, aniž by někdo na druhé straně odpověděl. Otráveně jsem hodil telefon na druhou polovinu gauče a napil se vína.

Ze stolu jsem sebral Zápisník, přiložil ho k očím a soustředil se na dnešní večer.

Každý mohl do Smyčky poslat kus svého života. Většina lidí také posílala. Hodiny skutečných vzpomínek, které nestály ani za několik vteřin cizí pozornosti.

To z nich ještě nedělalo básníky.

Básník věděl, kde vzpomínka začíná, kde musí skončit a co z ní odstranit, aby ji lidé sledovali až do konce a zítra se vrátili pro další.

Corven ve dveřích s lahví v ruce. Jeho veselý párty úsměv. My dva v přátelském objetí. Smějeme se před světelným billboardem Smyčky. Předání pozvánky a cinknutí sklenic.

Grafy, smlouvu a strach ze smrti jsem vynechal. Nehodily se do rytmu. A nehodily se ani ke mně.

Záběr na whiskey sklenici se šampaňským, protože přesně takové věci Nox dělal.

„Mladí básníci. Mladé ženy.“ Výbuch smíchu a můj nadšený souhlas. Samozřejmě že moc rád dorazím.

„Pokračování příběhu už zítra večer. Dejte like a odběr. Díky. Nox.“

Kapitola 5: Ulice (Vey)

JAK TAHLE KAPITOLA VZNIKLA

Zadání patrona - Annabel

- **Píseň / soundtrack**

  Jack Black: Peaches

- **Hlavní úkol kapitoly**

  Posunout záhadu kolem původu Pulzů., Přimět postavu udělat něco, co by od sebe nečekala.

- **Situace v kapitole**

  Někdo odejde uprostřed rozhovoru.

- **Rozpor v kapitole**

  Pokusí se někoho ochránit, ale připraví ho tím o možnost rozhodnout se.

- **Rytmus kapitoly**

  Vybuduje napětí, nechá ho zdánlivě odeznít a udeří až potom.

- **Co je na Smyčce nejznepokojivější**

  Smyčka odmění člověka právě za to, za co by se měl stydět.

- **Symbol nebo obraz**

  Zařízení, které dál bezchybně pracuje, přestože kolem něj zavládl chaos.

JAK TAHLE KAPITOLA VZNIKLA

Hlas čtenářů

Lyra vytáhla Pulz z truhly a prohlížela si ho mezi prsty. Až příliš dlouho.

Mlčela jsem spolu s ní a hlídala každý její pohyb. Popadne truhlu a pokusí se utéct? Vezme si hrst Pulzů a zbytek mi nechá? Nebo mi snad o Pulzech řekne víc?

Čekala jsem, že se zeptá, kolik jich je. Alespoň já bych to udělala. Občas jsem je chtěla spočítat. Hlavně za nocí, kdy jsem nemohla usnout. Ta chuť mě ale pokaždé přešla někdy kolem první tisícovky.

Lyra se konečně nadechla a já zadržela dech.

„Kdy jsi je dostala? A kdo ti je dal?“

Odtrhla pohled od lístku s věnováním na spodní straně víka truhly a zadívala se na mě.

Tahle otázka mě přesunula o mnoho let zpět. Na okamžik jsem byla zase před ústavem. Pětiletá, s tvářemi ulepenými od slz a s nudlemi u nosu. Pamatovala jsem si matčiny kudrnaté vlasy, její tmavé oči za obroučky brýlí a její záda. Odcházela ode mě. Modré rifle a kožená bunda. Levá noha střídala pravou pravidelně a dodávala mým vzlykům pevný rytmus.

Potom už jen první noc v cizí posteli mezi dalšími, jako jsem byla já. Můj tichý pláč a hlasitý křik ostatních dětí. V ústavu jsem strávila dalších deset let. Dost dlouho na to, abych ho začala nenávidět ještě víc než svou matku.

„Vey?“

Lyřin hlas mě vrátil do pokoje. Podle způsobu, jakým si mě prohlížela, jsem poznala, že můj obličej prozradil víc, než jsem chtěla.

„Proč bych ti měla říct, kdo mi je dal?“ zeptala jsem se a snažila se uklidnit svůj třesoucí se hlas.

„Protože sama nevíš, odkud je máš.“

„To jsem neřekla a navíc to není pravda,“ zalhala jsem.

„Nemusela jsi to říkat.“ Kývla k otevřené truhle a vzkazu na víku. „Kdybys to věděla, nepřivedla bys mě sem.“

Měla samozřejmě pravdu. Po Pulzu viděla stejnou vizi jako já, ale na rozdíl ode mě v ní nemusela věci pojmenovávat. Znala jejich skutečná jména. A já je chtěla znát taky.

„Proč mi chceš pomoct?“

„Třeba mi pak dáš slevu.“ Usmála se Lyra a hodila Pulz zpátky do truhly. S tichým cinknutím dopadl na hromádku.

Nevěřila jsem jí ani slovo. V mém světě žádné třeba neexistovalo a pochybovala jsem, že by to v tom jejím fungovalo jinak. Pomoc byla jen obchod za cenu, kterou člověk většinou zjistil příliš pozdě.

Nechtěla levnější Pulz. Chtěla informace a musela pro to mít vlastní důvody. Důvody, po kterých mi nic nebylo, ale se kterými se dalo obchodovat.

A obchody mi šly.

„Ty mi řekneš, co víš o té vizi, a já ti povím, kdy jsem Pulzy dostala,“ odpověděla jsem, teď už mnohem jistěji.

„Jen kdy?“

„Prozatím.“

Lyra sevřela rty. „A proč bych ti měla věřit, že potom řekneš zbytek?“

„Neměla.“

Tentokrát to nebyla lež. Sama jsem nevěděla, kdo mi Pulzy poslal, ale o tom jsem se zmiňovat nehodlala.

„Stejně jako já nevím, jestli se sem nevrátíš s někým dalším a já budu muset utéct pryč,“ pokračovala jsem a při tom pomyšlení mě píchlo u srdce. „Takže každá dostaneme jen tolik, aby se té druhé nevyplatilo nás zradit.“

Lyra se pomalu usmála.

Nebyla to důvěra. Tu jsem nepotřebovala. Stačilo, aby pro ni moje zrada byla stejně drahá jako ta její pro mě.

„Tak kdy?“ zeptala se.

„Bylo mi patnáct,“ začala jsem a stočila pohled někam za Lyru, „před třiceti lety. To mě pustili z ústavu pro osiřelé. Bylo to v pátek odpoledne. Můj šťastný den.“

„To ti mám věřit, že tam za odměnu dávají stovky let života při odchodu jen tak?“

Zarazila jsem se. Chtěla vědět jen kdy, ne jak. Ale tenhle příběh jsem v sobě dusila celá desetiletí. S každým slovem ze mě odcházela část téhle dětské křivdy a já se cítila lehčí než předtím. K čertu s tím.

„Donesl je poslíček. Čekal na mě před východem.“

„Osmého června,“ přečetla Lyra datum ze vzkazu na truhle. „To je datum uložení?“

„Jo.“ Přikývla jsem. „Někdo ji odeslal to odpoledne, kdy mě matka opustila. Ta truhla na mě čekala celých deset let.“

Lyra z kabelky rychle vytáhla mobil a až když otevřela Smyčku, všimla jsem si, jak se jí chvějí ruce. Sledovala jsem displej přes její rameno. Procházela Noxovy staré fragmenty, až se zastavila na jednom z nich.

První básník Smyčky. Co po sobě zanechal?

Pustila video. Chvíli jen hledala ten správný okamžik a útržky Noxových slov zmateně bloudily místností. Zdálo se, že tohle celé dělá spíš pro sebe než pro mě. Konečně našla úsek, který hledala:

Osmého června 2040 zapsali poslední výsledky experimentů s rezonančními šneky. O den později už projekt neměl žádné členy. Byl oficiálně rozpuštěn. Zbyly jen zápisky z porad a útržky fragmentů člověka, který podle Corvena nikdy neexistoval. Prvního básníka Smyčky.

„První básník?“ zašeptala jsem překvapeně. Mé Pulzy pro mě byly záhadou, ale nikdy by mě nenapadlo, že by mohly souviset se Smyčkou. Teda, jasně, pocházely z ní, ale moje teorie o tom, jak se dostaly až ke mě, zahrnovaly spíš rodiče dealery, bohaté strýčky, nebo třeba nevěru s následky. Rozhodně ale ne inženýry Smyčky trávící odpoledne na poradách.

„Nox po něm pátral,“ odpověděla Lyra, zatímco zastavila fragment. „Ale nikdy nezjistil, kdo to byl nebo kde zmizel. Stejně jako ostatní z projektu, ze kterého po pár měsících vznikla Smyčka a umožnila lidem žít věčně.“

Jen pár lidem jako jsi ty, chtěla jsem ji opravit, ale spolkla jsem tuhle zášť tak jako tenkrát slzy v ústavu.

„A proč se prostě nezeptal Corvena?“

Lyra položila telefon na podlahu a překřížila nohy.

„Ptal se ho. Ten ale tvrdil, že do Smyčky nastoupil až když byly tyhle experimenty u konce. Nox pak s pátráním skončil, protože stopy už nikam nevedly. Po všech těch letech, co tím byl Nox doslova posedlý, jsi první stopa, která vede někam dál.“

„Já?“ nechápala jsem.

Vtom náš rozhovor přerušilo zvonění jejího telefonu. Rychle jsem koukla na displej a uviděla jméno. Nox. Lyra hovor přejetím prstu odmítla a sevřela ho pevně ve své dlani.

„Musím s ním mluvit,“ řekla, zatímco vstala. „Ale ne teď a tady.“

„Počkej přece,“ vykřikla jsem na ni a chytla ji pevně za zápěstí. „Musíš mi toho povědět víc. Navíc o truhle nesmíš nikomu říct. Nikomu!“

Otočila se a výraz v její tváři byl odhodlanější než dřív. Snažila se to skrýt, ale já věděla, že ať už Noxe opustila kvůli čemukoliv, pořád jí nebyl lhostejný.

„Neboj, vrátím se,“ řekla a vysmekla se z mého sevření. „Zítra za tebou přijdu a budu vědět víc, slibuju.“

Nato znovu zkontrolovala telefon a strčila ho do kabelky. Z těch nových informací jí muselo hučet v hlavě stejně jako teď mi. Věřila jsem, že se vrátí, protože těch vizí bylo víc a ona viděla jen jednu z nich. Bude zvědavá. A zaplatí. Pokud ne, postarají se o ni vyhazovači. A pokud budou problémy, budu muset zmizet. Nebylo by to poprvé.

Dveře klaply a já zůstala v pokoji sama. Ten pocit prázdnoty byl najednou mnohem horší než kdykoliv předtím.

Hlavou mi létaly splašené myšlenky. Jak souvisí má matka se Smyčkou? Věděla vůbec o těch Pulzech? Vážně je poslala ona? Snažila jsem se znovu si vybavit každý detail z toho dne, ale bylo to už tak dávno...

Pak jsem si znovu přehrála rozhovor s Lyrou. Od jejího příchodu, přes vize a moment, kdy jsem před ní otevřela truhlu, až po konec našeho krátkého setkání.

Směs adrenalinu a hormonů štěstí se pomalu vytrácela a já začala dopadat nohama zpátky na zem. Najednou se to všechno začalo zdát jako hodně blbý nápad. Zjistila jsem o sobě něco víc, ale za jakou cenu? Do dnešního dne jsem žila na hraně, kterou jsem nikdy nepřekročila. Byla jsem v relativním bezpečí baru s Pulzy ukrytými pod podlahou. Nikdo jiný o nich nevěděl. Ale teď bylo všechno jinak. Lyra se o nich dozvěděla a podle všeho se o nich chystala říct Noxovi. Znovu se mi v hlavě rozezněla jedna z jejích posledních vět:

„Musím s ním mluvit, ale ne teď a tady."

Proč? Proč s ním nemohla mluvit přede mnou? Co skrývá? Zavolá prostě policajty a já budu muset utéct?

Musela jsem zjistit víc. Dřív, než bude pozdě. A tak jsem truhlu rychle ukryla zpátky pod podlahu, přes hlavu přehodila kapuci a rozběhla se za ní ven. Mé boty klapaly úzkou chodbou vedoucí z mého bytu k baru.

„Co se děje?“ vykřikl na mě barman, kterého jsem nechala bez povšimnutí za zády. Prodrala jsem se kolem hostů s hlavami zabořenými do displejů telefonů a rozrazila dveře vedoucí na ulici. Čerstvý vítr přinášel slanou vůni moře a lampy osvětlovaly ulici měkkým bílým světlem. Bylo mi na zvracení. Ulice jsem nenáviděla.

Rozhlédla jsem se kolem sebe a snažila se najít Lyřin hnědý kabát. Nemohla být daleko. Vedle klubu zářil nápis zastavárny Ještě týden. Ve výloze se mezi telefony a snubními prsteny krčila taky jedna dětská bota. Vyskočila jsem na parapet výlohy. Potřebovala jsem větší rozhled a Lyra se vzdalovala každou vteřinou.

Oči mi kmitaly po lidech pode mnou. Hlavy zabořené do mobilů jsem ignorovala jako první. Lyra nepotřebovala sledovat Smyčku při chůzi – nesmlouvala se mnou o ceně Pulzu, takže peněz měla zatím dost a spoléhat se na loterii Smyčky pro ni nemohlo dávat smysl.

Svým autem tady dojet nemohla, bylo by to příliš nápadné. Drtivá většina populace neuměla řídit. Sledovat Smyčku při řízení vyžadovalo pozornost, kterou Smyčka odebírala. Místo aut se v pruzích pohybovali lidé sledující Smyčku. Jako dvě stáda ovcí s displejem u nosu místo pastýře. Ten plíživý krok mi vždycky naháněl hrůzu. Absolutní ticho ulice přerušované jen klapotem stovek bot. Žádné vůně ani pachy. Jen ten mořský vítr.

Lyra musela bydlet blízko. Jinak by na mě nepřišla. Byla jsem malá ryba, protože jsem na Pulzech nepotřebovala bohatnout. Chtěla jsem jen přežít co nejdéle. Zaplatit nájem, nějaké jídlo, ale rozhodně ne byt v jednom z mrakodrapů kolem.

Kde mohla bydlet žena jednoho z nejbohatších mužů města? A kam by šla, kdyby ho odkopla? Ke kamarádce?

Vtom mě to napadlo a mé oči se zastavily na špičce Aureoly. Mrakodrap, jehož štíhlé linie protínaly neonová světla pulzující od jeho základny přes všechna patra, aby se nakonec seběhla u špičky jeho antény vysoko v mracích.

Rozběhla jsem se a zařadila do jednoho z pruhů. Proplétala jsem se mezi sledujícími a jejich fragmenty.

„Sakra!“ vykřikl na mě jeden, kterého jsem udeřila loktem do žeber. Zakolísal a sesunul se na zem.

„Omlouvám se,“ vykřikla jsem za ním. Měl na sobě bílé tílko s mastnými skvrnami. Kuchař nebo dělník, napadlo mě. Na kuchaře měl ale až příliš vyrýsované tělo. Nemohla jsem s ním ztrácet více času a znovu jsem se dala do běhu.

Obrazovky lemující ulici ukázaly nejnovější trend. Míjela jsem je jak nejrychleji jsem mohla, ale i tak jsem je mimoděk začala sledovat. Muž s plnovousem oblečený do brčálově zeleného smokingu s helmou s rudým chocholem. Hrál na klavír a zpíval něco o broskvích. Byl to bizár. Byla to Smyčka. A kupodivu to fungovalo, jinak by se z toho nestal trend.

Vyvýšený vstup do Aureoly už byl na dohled. Ohlédla jsem se vlevo a sledovala osvětlené lobby s mohutnými sedačkami. Před prosklenými okny lobby se mihnul hnědý plášť.

Lyra.

Chystala jsem se vyběhnout z davu a sledovat ji, když vtom se ozvala znělka Smyčky. Dva hluboké, měkké údery. Rozvibrovaly prostor kolem, stejně tak jako moji hruď.

Pohledy lidí kolem se stočily od mobilů k obrazovkám. Svět se najednou zastavil, lidé si začali šeptat mezi sebou a na okamžik všechno vypadala skoro tak jako kdysi před Smyčkou.

Poslední úder znělky se rozplynul a z obrazovek se ozval ženský hlas.

„Dalším výhercem se stává Verina Fairová. Gratulujeme, Verino. Právě vám voláme. Přijměte prosím hovor a podělte se s námi o svou radost z výhry Pulzů."

Dlouhý tón ohlásil vyzvánění. Chvíli se nedělo nic, ale pak tichou ulici rozezněla melodie. Jen pár kroků ode mě.

Bože.

Ne teď a tady.

Zkontrolovala jsem lobby Aureoly po mé levici. Lyra prošla kolem hlavního vchodu a mířila pryč od mrakodrapu. Výsledek loterie jí byl ukradený.

Lidé se začali shlukovat kolem výherkyně a zvedali mobily nad hlavy. Každý ji chtěl mít ve svém fragmentu. Věřili, že jim to pomůže k dalšímu Pulzu. Já tomu nevěřila, ale možná to bylo jen tím, že jsem nepotřebovala vyhrát.

Snažila jsem se dostat z toho davu ven, ale anonymní těla kolem mě tlačila směrem k vyzvánění. Mačkala mě, šlapala na nohy a zarývala lokty mezi žebra. Neměla jsem jinou možnost, než je následovat.

Vyzvánění utichlo a na obrazovkách kolem se objevila žena se světlými vlasy a obličejem ozářeným svitem displeje telefonu. Lidé za ní tleskali a natáčeli ji s takovým zaujetím, jako by před nimi stál samotný Nox.

„Výborně," ozval se hlas moderátorky z obrazovek. „Řekněte nám něco o sobě, Verino. Čím se živíte?"

Žena se usmála nervózním smíchem člověka, který doufá, že lidé kolem něj budou rozumní. Rozhlédla se za sebe a pak zpátky do kamery telefonu.

„Jsem učitelka," zašeptala a lidé kolem ní začali tleskat.

„Ale to je skvělé," ozval se hlas z obrazovek mnohem vyšším tónem než před chvílí. „Vychovávat další generaci je jedno z nejdůležitějších zaměstnání. Prosím setrvejte na místě."

Z dálky se začaly ozývat policejní vozy. Brzy to skončí a já se rozběhnu.

„Dva tisíce!" ozval se výkřik z davu. „Dám ti za ten Pulz dva tisíce!"

Sledovala jsem na jedné z obrazovek, jak se Verina za tím hlasem otočila. Někdo z davu do ní strčil a ona se přikrčila. Na její tváři se objevil strach smíšený s bezmocí.

„Co budete dělat s časem navíc, Verino?“ zeptal se přátelsky hlas z obrazovek, ale pak ihned dodal: „Prosíme oslavující, aby nechali projet policejní vozy.“

Zvuk sirén sílil a já měla pocit, že dav kolem mě je tak hustý, že se po dalším vydechnutí nezvládnu nadechnout. Pak se ale najednou napětí uvolnilo. Zpocený muž vedle mě klesl k zemi a jeho místo během vteřiny zaplnil někdo jiný.

Něco mi stisklo kotník.

Podívala jsem se pod nohy a srdce se mi sevřelo hrůzou. Zpocený muž ležel pode mnou. U pusy měl bubliny slin a pod krkem kalužtmavé krve.

Stisk povolil.

Muž vedle mě stál na jeho zádech a zvedal ruku, ve které se zableskla čepel nože. Na nic nečekal. Druhým útokem zasáhl ženu s černými mastnými vlasy do krku a ta se sesunula ke zpocenému muži. Překročil ji a já sledovala jeho záda.

Zmocnila se mě panika a neuměla jsem se nadechnout, natož křičet. Stát o půl metru vedle, ležela bych na cestě v kaluži krve já. Ta blízkost smrti mě totálně odrovnala.

Zkusila jsem donutit starého muže vedle mě k pohybu a proplést se mezi těly v davu, ale byla jsem příliš slabá na přetlačování s desítkami těl, jež mě obklopovaly.

„Prosím," zašeptal hlas pod mýma nohama.

Patřil ženě s mastnými vlasy. Stačilo si k ní kleknout a přitlačit dlaň na ránu.

Policejní hlídka zastavila auta jen pár desítek metrů od nás a začala tvořit průchod z mé pravé strany. Podívala jsem se jejím směrem a se zatajeným dechem sledovala pád dalších těl a pohyb útočníka k ženě.

„Ještě jednou přejeme naší dnešní výherkyni šťastný zbytek dne. Nezapomeňte to řádně oslavit," doporučila jí moderátorka z obrazovky a hovor se přerušil.

„Má nůž!" vykřikl muž pár kroků ode mě.

Dav zareagoval okamžitě a začal se rozestupovat. Policisté ke mně mířili a vytvářeli průchod.

„Potřebuju ten Pulz víc než ona!" zakřičel muž s nožem a dral se dopředu.

„Na další losování loterie Smyčky se můžete těšit už příští týden. A teď se znovu vrátíme k dnešním trendům," oznámil hlas z obrazovek suše.

„Pomoc," šeptla znovu žena s mastnými vlasy. Pokrčila jsem koleno a chystala se jí pomoct. Můj pohled se setkal s tím jejím. Zoufalým. Takovým, který mi bude bránit dnes večer usnout. Znovu jsem zvedla hlavu k Aureole. Lyra právě mizela za jejím rohem.

Chtělo se mi zvracet. Ze sebe. Z toho, co se chystám udělat. Oči mi zvlhly. Ještě nikdy jsem nikoho nenechala zemřít. Moje srdce ale právě vědělo, že přesně to se chystám udělat.

„Promiň," špitla jsem, utřela si nos do rukávu, nadechla se a z plných plic vykřikla:

„Běžel do Aureoly."

„Jak vypadal?" vyhrkl na mě jeden z policistů, kteří si právě klestili cestu kolem.

„Bílé tílko, tmavé vlasy. Svalnatý."

Byl to první člověk, kterého si moje mysl v téhle situaci vybavila. Hned na to jsem si přála, abych si nevybavila zrovna jeho. Vypadal sympaticky.

Policisté pokračovali k Aureole a lidé jim uhýbali. Já na nic nečekala a rozběhla se za nimi. Po pár úderech srdce jsem stála u rohu neonového mrakodrapu a opatrně nakoukla za roh.

Úzká zadní ulička s klimatizačními jednotkami, kontejnery s odpadky a výparníky. Na jejím začátku byla Lyra opřená o zeď s pravou nohou pokrčenou v koleni. Telefon měla u ucha a poslouchala.

„Ano, stejné datum," řekla do telefonu. „A Corven tam byl."

Odmlčela se.

„Ne. Nejdřív mi řekni, kdo tehdy věděl o tom dítěti."

Pak už neřekla nic. Po chvíli vložila telefon zpátky do kabelky a já prudce stáhla hlavu zpátky za roh a rychle zamířila směrem k silnici, abych splynula s davem.

„Jsem nevinný!“ ozval se křik z ulice. Byl to muž v bílém tílku. Ruce za zády a dva policisty po boku. Zdravotníci sklonění u pětice těl uprostřed cesty. Žena s mastnými vlasy? Mrtvá. Stejně jako všechna ostatní těla. Dav je opět poslušně obcházel.

Verina nastupovala do černého auta s majáčkem. Mnohem šťastnější než před chvílí. Jela si pro svoji výhru.

Otočila jsem se nenápadně k Aureole a uviděla Lyru za sklem lobby. Mířila k výtahu.

Na obrazovce nad Aureolou se rozzářil nový trend večera.

„Do prdele,“ vydechla jsem a stáhla si kapuci co nejvíc do čela.

Přes čtyři patra Aureoly se roztáhl můj obličej.

„Bílé tílko, tmavé vlasy. Svalnatý,“ zopakovala moje zvětšená ústa.

Následoval záběr policistů, kteří sráželi muže v bílém tílku na zem.

VŠÍMAVÁ ŽENA POMOHLA DOPADNOUT ÚTOČNÍKA!

V pozadí záběru jsem zahlédla záda skutečného útočníka. Stále měl nůž v ruce. Na pár chvil sledoval zatčení nevinného člověka a pak zmizel ze záběru.

Věděla jsem, že bude jen otázkou času, než si ho všimne někdo další a ze všímavé ženy se stane lhářka.

S kapucí staženou do čela jsem se vrátila do baru. Od Aureoly mě teď dělilo jen několik domů. Dost blízko na to, abych stále slyšela sirény policejních aut.

Sedla jsem si na postel a přemýšlela, co dál.

Měla bych utéct. Sbalit Pulzy a zmizet dřív, než někdo pozná můj obličej. Přesně to jsem udělala pokaždé, když se lidé začali příliš vyptávat.

Jenže tentokrát mi někdo poprvé nabídl odpovědi.

Lyra znala Corvena, moje vidiny pro ně byly něco víc než sny a právě se Noxe ptala, kdo o mně mohl před třiceti lety vědět. K sakru. Věděla toho o mně víc než já sama. A telefonovala vůbec Noxovi? V tom rozhovoru nepadlo jediné jméno.

Ať už to bylo jakkoliv, rozhodla jsem se zůstat.

Ne proto, že bych věřila Lyře.

Ale protože jsem už nemohla znovu utéct od jediné stopy, která si mě sama našla.

Kapitola 6: Fermentory (Nox)

JAK TAHLE KAPITOLA VZNIKLA

Hlas čtenářů

Rozhlížel jsem se po sále plném hladkých tváří, pružných těl a ještě pružnějších zásad.

Na poměry centrály Smyčky nepůsobilo přízemí nijak okázale. Prosklené schodiště stoupalo do dalšího patra, kde se o zábradlí opírali producenti a shlíželi na nás jako návštěvníci aukce na další obrazy ke koupi. Po stranách čekaly bary s jídlem a pitím a mezi nimi několik výklenků, ve kterých se dalo na chvíli zmizet. Pohled na ně mě donutil k úsměvu.

Uprostřed všeho se na kruhovém parketu z černého skla pohupovaly dokonalé křivky nových básníků zahalené v různobarevných oblecích a básnířky zahalené především ve vlastním sebevědomí. Hudba neměla zapamatovatelnou melodii. Byla to jen směs hlubokých tónů vibrujících v hrudi v pravidelném rytmu, který byl ještě zdůrazněn rychlými pohyby laserových paprsků napříč sálem.

Stáří na mě dopadlo víc než kdy předtím. Mé tělo bylo k nerozeznání od všech okolo – za ta desetiletí zestárlo sotva o pár měsíců. Ale tam uvnitř, tam kde se z anonymní schránky stával Nox, jsem se cítil staře.

„Popojedem, Noxi."

Corven mi ovinul paži kolem ramen. Z jeho dechu jsem ucítil drahý alkohol, protože levný by nepil. Lusknutím prstu přivolal dívku s tácem pestrobarevných nápojů, ze kterých mě už teď bolela hlava.

„Ano, pane Corvene?" přistoupila k nám krokem, který mi okamžitě připomněl Lyru.

„Nox si dá jeden Virál, Jessico," rozhodl Corven.

„Nemáte sklenici whiskey?" zkusil jsem to.

„Ale nesmysl," otočil se na mě Corven. „Virál, Noxi. Podívej se okolo. Lidé tě sledují. Musíš být trendy."

Stopka štíhle sklenice se světle modrým nápojem skončila mezi mými prsty.

„A doneste i jednohubky... Jakže se to jmenovaly? Avokádní toaletky?"

„Avantgardní tartaletky, pane Corvene," přikývla Jessica a s tácem v rukou a mým pohledem za jejím vlnícím se pasem zmizela za hosty nejbližšího baru.

„Takže tohle pijí lidi, se kterými mám tvořit?" zeptal jsem se Corvena a usrkl Virálu. Chutnal jako rozmixovaná šmoulinka.

„Tohle pijí lidé, kteří mají mladé publikum."

„Na tohle jsem se neptal."

Corvenovo sevření kolem ramen povolilo a gestem dlaně mě nasměroval k parketu.

„Pojď, je tady někdo, kdo by tě mohl zaujmout."

Jediný pohled na uniformní dění na parketu usvědčil Corvena ze lži. Po pár krocích zesílila nejen hudba, ale i směs parfémů a tančících těl.

„Támhle," zakřičel mi Corven do ucha a očima mrknul na hlouček básníků kousek před námi. Corven zamával jejich směrem a jeden z nich vykročil za námi. Tma parketu se před ním začala rozpouštět a já si uvědomil, že tenhle není jako ostatní.

Havraní vlasy, nedbalý rozcuch, bílé zuby zářící ve světle laserů, piercingy v koutcích. Od místa pod jedním okem se mu přes kořen nosu táhla tenká vytetovaná linka až pod oko druhé. Vytahané triko, vytahané kalhoty. Byl pohledný způsobem, který musel schválit celý jeho tým.

„Říká si Fénix," překřičel Corven znovu hudbu.

„Avantgardní tartaletky, pane Corvene," poklepala Jessica Corvenovi na rameno.

„Cože?" vykřikl na ni zmatený Corven.

Já sledoval Fénixův nenucený krok a na okamžik jsem si představil, jak hoří, jen aby za chvíli povstal z popela po mém boku. Znovuzrozený kolaborací se mnou. Úvodní fragment naší spolupráce, ať už by byla jakákoliv.

„Tartaletky, pane Corvene," ozval se pronikavý výkřik Jessicy.

Nox a Fénix. Něco takového by mohlo fungovat. Mohl bych ho naučit všechno, co vím.

„Tady je můj oblíbenec!" vykřikl Corven na Fénixe s pusou plnou jednohubky a polkl. „Jeden z nejsledovanějších tvůrců své generace."

Corven naznačil směr k nejbližšímu baru a já s Fénixem a Jessicou za zády jsme jej následovali.

„Jak si představuješ naši spolupráci?" nezdržoval jsem se s představováním.

Fénix mě při chůzi k barovému pultu sjel dlouhým pohledem od mých tmavých vlasů až po špičky kožených bot.

„Corven mi vylíčil vaši situaci, Noxi," začal Fénix mnohem opatrněji, než bych do něj řekl. „Myslím, že by z toho mohl být ten nejlepší návrat."

„Já nikam neodešel."

Položil jsem úzkou sklenici s modrým drinkem na pult a zamával na barmana, zatímco bublání na konci Corvenova brčka oznámilo čas na další rundu.

„A to je právě ten problém," pokračoval Fénix. „Jste pořád tady. Přesně takový, jak si vás pamatuju, když jsem byl ještě dítě."

Au.

„Fénix dělá sérii Z popela," skočil nám do řeči Corven, „pomáhá básníkům dostat se znovu nahoru. A je v tom sakra dobrý."

„Přesně tak." Fénix si palcem přejel po jednom z piercingů. „Začali bychom tím, že odstraníme všechno, co lidem připomíná starého Noxe."

Mládí bylo přitažlivější, když nemluvilo.

Došlo mi, že tohle bude spíš Fénix a Nox. Já mám být tím, kdo shoří a povstane. V jeho verzi příběhu bych ale dlouho hlavní postavou nezůstal. Z mého návratu by se stal jeho úspěch a z části mých diváků jeho publikum.

„Dám si whiskey a tuhle sračku odneste," cinknul jsem ukazováčkem do špičky modré sklenice. Barman přikývl.

„Měl byste pít Virál, Noxi, můžete tak zahájit spolupráci s..."

„Seru na Virály."

Fénix se podíval na modrý drink mizící za barem a potom na mě. Černá linka pod jeho očima se roztáhla společně s úsměvěm. Právě získal nejlepší záběr večera. „Přesně tohle potřebujeme," řekl. „Omluv nás na chvíli, Fénixi," procedil Corven a Fénix se beze slova vrátil na parket.

„Snažím se ti tady pomoct, Noxi."

V mé ruce se objevila whiskey s kostkou ledu.

„Tak jako Edrinovi?" Podíval jsem se Corvenovi do očí, napil se a potěžkal si sklenici v ruce.

„Edrinovi?" Corven se rozesmál. „Zrádci Edrinovi? Odešel sám. Dobře to víš."

„Jo. Tvrdí to." Vyslovil jsem nahlas domněnku, která ve mně dřímala celé roky. „Donutil jsi ho odejít. Stejně jako teď pomalu nutíš mě."

„Hovadina," vyštěkl Corven. „Edrin přestal věřit v to, o co se snažíme. Stal se obětí konspirací a já bych byl vážně nerad, kdyby stejný osud potkal tebe."

„Myslíš konspirace o šnecích, kteří trpí jen pár pater pod námi, abychom my mohli žít déle?"

Přiložil jsem sklenici k ústům a mezi zuby rozdrtil kostku ledu.

„Smyčka je nikdy nevyvrátila."

„Proboha, Noxi. Kdybychom měli vyvracet všechny ty bludy, neděláme nic jiného."

„Tak mi je ukaž."

Corvenův výraz se změnil.

„Fermentory," pokračoval jsem. „Ukaž mi, že se Edrin mýlil."

Na okamžik se mezi námi rozhostilo ticho. Corven se nemusel nechat vyprovokovat. Oba jsme však věděli, že to nedokáže.

„Nechci tě ztratit jako tenkrát jeho," řekl nakonec. „Chceš vidět fermentory? Dobře. Ale jakmile se vrátíme, najdeš si do hodiny partnera. Jinak končíš."

Osud šneků mi byl ukradený. O tom mém ale rozhodoval Corven.

Kdysi jsem mu věřil. Teď trávil s politiky tolik času, že se mohl stát jedním z nich. Jenže jsem neměl na vybranou. Nechtěl jsem pomalu stárnout jako Edrin. Já bych na rozdíl od něj stárnul úplně sám. Bez Lyry, bez přátel, jen s komentáři pod Fragmenty a počtem sledujících, který by pozvolna klesal.

Pokud mě Corven opravdu pustí k fermentorům, budu alespoň vědět, že se Edrin mýlil. V praktikách Smyčky i v těch Corvenových.

„Dobře. Tak jdeme."

„Výborně, Noxi." Corven mě poplácal po rameni a vyrazil k výtahu.

Jessica mu nabídla další tartaletku. Vzal si rovnou dvě a gestem jí naznačil, že nás doprovázet nemusí.

Dveře se s tichým šuměním otevřely a já společně s Corvenem vešel dovnitř. Pomalá melodie xylofonu linoucí se z otvorů ve stropě kabiny nad námi kontrastovala s párty venku. Corven přiložil kartu ke

čtečce a fialová tlačítka na stěně kabiny se rozsvítila. Jeho ukazováček zamířil k ohmatenému číslu mínus dvanáct v sekci Fermentory, ale já mu chytil zápěstí dřív, než se tlačítka dotkl.

„Můžem sjet do třináctky?“ požádal jsem Corvena. Chtěl jsem patro vybrat sám. Nestál jsem o fermentory pro turisty a tušil jsem, že právě takové mi chce ukázat.

„Ale beze všeho,“ zahlaholil Corven a dotkl se mínus třináctky.

Dveře se zavřely, Corven zakousl první tartaletku a přichystal si další. Výtah se zachvěl a dal se do pohybu. Sledoval jsem klesající čísla měnící se nade dveřmi s větším napětím než ta na mém profilu Smyčky.

„Tak jsme tady. Mínus třináctka, fermentory,“ polkl Corven poslední sousto.

Dveře se otevřely a mě oslnilo světlo tak jasné, že jsem pár vteřin jen intenzivně mrkal.

„Řídíme jim světelný režim,“ spustil Corven. Tón i rychlost jeho hlasu se změnily. Tady dole nebyl politikem, ale zakladatelem. „Rezonanci sledujících nejlépe přijímají za plného světla. Stačí jim jen krátká klidová fáze. Několik hodin tmy, aniž klesne výtěžnost.“

Naposled jsem viděl fermentory před desítkami let v začátcích Smyčky na jedné z exkurzí. To bylo v dobách, kdy Smyčka byla startupem s nulovými bezpečnostními opatřeními. Byly to nádoby dvakrát větší než člověk s obrovským rezonančním šnekem za tlustým sklem a elektrodami připojenými po různých částech jeho vlhkého těla. Prototyp za miliony, ke kterému každé ráno přišel jeden z pracovníků seškrábnout sliz stěrkou na sprchovou stěnu z nejbližší drogerie do žlutého kbelíku.

Byl to úplný opak toho, na co jsem právě hleděl s pootevřenými ústy.

„Jsou malí," dostal jsem ze sebe první slova, zatímco jsem sledoval ohromný prostor před sebou rozdělený na ulice úzkými regály s fermentory rezonančních šneků ve třech řadách nad sebou.

„Jasně. Tohle je další věc. Z dospělých vytěžíš víc slizu, ale nereagují tak často jako mláďata. Taky zaberou mnohem víc místa, takže..."

„... takže se vám vyplatí chovat víc mláďat než mín dospělých," doplnil jsem ho.

„Přesně tak," souhlasil Corven. „Pojď se kouknout blíž."

Přešel jsem od výtahu k jednomu z fermentorů a zadíval se do půl metru vysoké nádoby se světle modrou tekutinou, ve které se jednou za pár desítek vteřin objevil proud bublinek. Na podstavci problikávaly údaje o jeho životních funkcích a graf aktuální výtěžnosti.

„Co s nimi děláte, až vyrostou?"

„Nerostou," odvětil Corven a přitiskl svou hlavu ke sklu fermentoru. „Tak jako ty nestárneš. Stačí jim do výživového roztoku přimíchat trochu jejich vlastní medicíny a zůstanou věčně mladí."

„Jsou tady zavření celý život," přemýšlel jsem nahlas.

„Jsme korporace, Noxi. Ne spolek ochránců zvířat. A tohle jsou šneci. Nejsou inteligentní. I když musím říct," uchechtl se Corven a zaklepal na šneka za sklem, „že v radě sedí pár lidí, místo kterých bych šneky viděl mnohem radši."

„Co mi zabrání udělat o tomhle všem fragment?"

„Ha," povytáhl Corven obočí, „tohle je ten Nox, kterého potřebuju. Ale zklamu tě. Není tady nic, o čem by lidi tam venku netušili. Podívej se kolem. Farma šťastných šneků v nejlepší kondici produkující Pulzy. Tak nějak si to lidé představují, ne? Tím nikoho neohromíš. Alespoň ne na dlouho."

Znovu jsem se rozhlédl po šnečích ulicích kolem. Měl pravdu. Neviděl jsem žádné mučení. Nic, o čem mluvil Edrin. Jen tisíce šneků odsouzených k věčnému mládí a životu ve sklenici. Znal jsem horší osudy.

„Měli bychom jít, dokud je většina tvých potenciálních partnerů alespoň zčásti střízlivých," ukončil prohlídku Corven, stiskl znovu tlačítko výtahu, dveře se otevřely a my se ocitli znovu nahoře.

Párty během našeho krátkého výletu pokročila do své druhé fáze. Producenti sešli mezi básníky a začalo vyjednávání o kontraktech. Corven po otevření dveří výtahu poslal Jessicu po jednoho z producentů a sám se odebral do ústraní najít klidnější místo pro svůj další rozhovor.

Vykročil jsem k parketu mezi skupinku natřásajících se básnířek s tablety v rukou. Snažily se producenty okouzlit ukázkami své tvorby a nabídkami, které mnozí museli odmítat jen s těžkým srdcem. Příčilo se mi znovu se toho všeho účastnit.

Procházel jsem mezi vyjednávajícími básníky a hledal Fénixe. Všechny mé možnosti byly špatné. Každá jiným způsobem, ale Fénix byl ze všech ta nejjednodušší. Navíc tím, že budu spolupracovat zrovna s ním, pošimrám Corvenovo ego.

„Noxi?" ozval se vedle mě ženský hlas.

„Ano?“ otočil jsem se jejím směrem a zahleděl jsem se do její tváře.

Jako jediná v sále nebyla dokonale hladká. Kolem očí se jí usadily jemné vrásky a tmavými vlasy u spánku procházel stříbrný pramen. Čas se jí dotkl na místech, která jsem si pamatoval jinak, ale rozhodně jí neublížil.

Poznal jsem i stříbrný přívěšek s logem Smyčky zavěšený kolem jejího krku. Měla ho i před třiceti lety, když jsme stáli na stejném parketu a oba se snažili vetřít do pozornosti producentů nad námi.

„Arven?“

Její ústa se nezměnila. Pořád vypadala, jako by se chystala vyslovit něco, co mě bude bolet, a už předem si to vychutnávala.

„Čekala jsem, že si na mě vzpomeneš rychleji,“ řekla.

„To bys ode mě čekala příliš.“

„Od tebe už nečekám nic.“

V tom se nezměnila. I urážku dokázala pronést tak klidně, až člověk zatoužil zasloužit si ještě jednu.

„Co tady děláš?“

„Totéž, co před třiceti lety. Čekám, až si mě někdo všimne.“

Rozhlédl jsem se kolem nás. Nikdo si jí nevšímal, stejně jako mě. V sále plném lidí, kteří dělali všechno pro pozornost, stála bez tabletu, bez producenta a bez jediného barevného drinku. Stejně jako já.

„Tentokrát ti nemám koho přebrat,“ konstatoval jsem.

Arven se usmála.

„Takže si to pamatuješ.“

Pamatoval jsem si. Jen ne tak, jak si to pamatovala ona.

Tenkrát měla schůzku s producentem, který mohl jednoho z nás dostat do vyšších pater. Vzala mě na ni s sebou, protože jsme plánovali společnou sérii fragmentů. A protože ještě netušila, jaký doopravdy jsem.

„Vybral si mě,“ řekl jsem.

„Představils mě jako svoji asistentku.“

„A tys mě neopravila,“ odpověděl jsem.

„A ty ses s ním celý večer bavil a nechal mě nosit vám pití.“

„Dostala ses k jeho stolu.“

„A ty jsi od něj odešel se smlouvou.“

Na parketu někdo vykřikl radostí. Jeden z producentů právě přitiskl svůj čip k tabletu mladého básníka a stvrdil kontrakt. Na obrazovce nad schody se rozsvítila jejich jména a oba se po nich vydali do vrchního patra. Lidé okolo tleskali, jako by právě vzniklo něco mimořádného a ne jen další obchodní vztah.

„Přišla sis po omluvu?“ zeptal jsem se.

„Po třiceti letech by už neměla valnou cenu.“

„Tak proč jsi tady?“

Arven vytáhla z kabelky tenký tablet a odemkla obrazovku. Objevil se na ní zastavený Fragment, který jsem na billboardu Smyčky za okny mého bytu viděl tolikrát, že se mi jeho jednotlivé obrazy vryly do paměti.

Ulice pod Aureolou. Dav zmatených lidí. A uprostřed toho všeho dívka hrající si na hrdinku.

„Jestli mi chceš ukázat, co právě sleduje polovina Smyčky, přišla jsi pozdě."

Palcem spustila záznam. Obraz se rozpohyboval. Dívka proběhla záběrem, otočila hlavu ke kameře a na jediný okamžik se její tvář ocitla dokonale zaostřená. Pod její postavou se objevil jasně žlutý nápis:

VŠÍMAVÁ ŽENA POMOHLA DOPADNOUT ÚTOČNÍKA!

Arven Fragment zastavila a zvětšila tvář uprostřed obrazovky. Mladá tvář, mastné vlasy zastrčené za uši.

„Špatný záběr," řekl jsem. „Proč mi ho ukazuješ?"

„Aby sis uvědomil, že Fénix není tvoje jediná možnost."

Pohlédla přes moje rameno a já její pohled následoval. Fénix stál na opačné straně parketu obklopený skupinkou producentů. Když si mě všiml, zvedl modrý drink a připil mi.

Zasrané Virály.

„Fénix má několik desítek milionů sledujících a plán," řekl jsem. „Vsadím se, že ty nemáš ani jedno."

„Já mám ji," usmála se Arven a přejela po obrazovce.

Otevřel se jiný záznam. Obraz byl zrnitější, barvy vybledlé a formát patřil do doby, kdy mobily byly velké, záběry nekvalitní a život jednoduchý.

V malé místnosti seděl vyhublý muž s propadlými tvářemi a holou hlavou. Za ním se vršily přepravní bedny, kartonové krabice a otevřené lodní kontejnery. Arvenin hlas, o třicet let mladší, mu pokládal otázku mimo záběr. Přes hudbu v sále jsem neslyšel ani ji, ani jeho odpověď.

V pozadí se otevřely dveře a dovnitř vstoupila dívka. Arven zastavila záznam a dvěma prsty zvětšila její tvář.

Stejné oči. Stejná ústa. Dokonce i způsob, jakým nakláněla hlavu, jako by svět před ní byl špatně položená otázka. Byla to ta samá dívka jako v dnešním trendu.

„Pořád mi není jasné, kam tím míříš. A proč mi tahle holka zajistí něco víc, než co mi dá potetovaný havran."

Usmála se a to mě potěšilo.

„Natáčela jsem sérii o nelegálním obchodu s Pulzy. Byl to propadák, který mi vynesl jen pár měsíců života navíc. Ale nakonec se změnil v dlouhodobou investici. Ten muž na videu tvrdil, že u něj několik měsíců bydlela dívka, která měla tisíce Pulzů."

„Tisíce? Nikdo nemá tolik pulzů. Smyčka je uvolňuje postupně. Dát jednotlivci staletí života je proti všem zákonům."

Arven přikývla.

„Té holce na videu je sotva patnáct a už jsem ji nikdy nenašla. Proto tenhle fragment vyšuměl a nezbylo z něj nic než bídný počet sledujících v databázi Smyčky. Ale teď přijde to nejlepší," usmála se. „Ten fragment jsem natočila před třiceti lety... Takže?"

Nemusel jsem přemýšlet dlouho, aby mi došlo, o co tady jde.

„Takže jestli vypadá pořád stejně," doplnil jsem její větu, „musela brát pulzy celou tu dobu a celý ten příběh musel být pravda."

Arven znovu přikývla a položila mi jednoduchou otázku: „Co když je měla od některého ze zakladatelů?"

„Myslíš, že je třeba Corvenovo nemanželské dítě?" uchechtl jsem se, ale někde v koutku mé mysli se začala skládat série, která by mohla přitáhnout miliony sledujících. Dívka s ticími pulzy. Nox a Arven odkrývající její tajemství. Kousek po kousku. Z představy všech těch komentářů a červených srdíček zaplavujících obrazovku mi naskočila husí kůže.

„Jo, něco takového," souhlasila Arven. „A mám toho mnohem víc," dodala a schovala tablet zpátky do kabelky.

Přistoupil jsem blíž. Ve vzduchu mezi námi jsem ucítil vůni jejích vlasů. Nebyla sladká jako vůně mladých básnířek kolem. Voněla po něčem suchém a hořkém. Něčem, co jsem znal, ale nedokázal pojmenovat.

„Co chceš?" zeptal jsem se.

„Pozornost."

„Buď konkrétní."

„Oznámíš, že jsme partneři. Dostaneš mě do svých Fragmentů, představíš mě producentům a moje jméno bude stát vedle tvého. Ne pod ním. Tentokrát budeš hrát fér, o to se postarám."

„A za to dostanu záznamy?"

„Rozpracované fragmenty, neupravené rozhovory a jméno a poslední známou adresu muže, u kterého tenkrát bydlela. Všechno, co mám."

„Proč to nezveřejníš sama?"

„Protože všechnu práci uděláš za mě, zatímco já si budu užívat výsady, které jsi mi před třiceti lety ukradl – tvé publikum, byt v Aureole, věčný život a možná i další věci, o kterých nemám zatím ani zdání."

„Skromnost ti nikdy neslušela."

„Proto ji nenosím," odpověděla a stříbrný pramen se jí svezl přes tvář. Na okamžik jsem dostal chuť vrátit ho na místo a dotknout se mimoděk jejího spánku.

„Ty potřebuješ moje záznamy, aby ses vrátil do hry," řekla. „A já tvůj čip na mém tabletu, který mi otevře cestu nahoru. Nemusíme předstírat, že se nám na tom druhém líbí něco víc."

Ohlédl jsem se k parketu. Fénix stál u jednoho z producentů a předváděl mu něco na tabletu. Nejspíš už plánoval, jak mě nechá shořet a z mého popela posílí vlastní kariéru.

Arven neměla jeho publikum, mládí a ani tým lidí, kteří by jí schválili každý vlas. Měla jen několik starých záznamů, třicet let pěstovanou zášť a tvář, od které se mi nedařilo odtrhnout oči.

Byla to příšerná volba.

Volba, která se mi líbila.

„Dobře," řekl jsem. „Tak to uděláme tak, aby nám uvěřili všichni."

Vzal jsem ji za ruku a vykročil k parketu.

„Noxi," zpomalila, „co děláš?"

„Dávám ti svoje publikum."

Protáhl jsem ji mezi hosty až doprostřed černého kruhu. Hudba byla mnohem tišší než na začátku Gala, ale i tak nám duněla v hrudi a lasery řezaly vzduch kolem nás. Uprostřed parketu zářil neonový znak Smyčky.

„Tvůj tablet," vybídl jsem ji a ona jej vylovila z kabelky. Lidé kolem nás se začali pomalu otáčet.

Z kapsy jsem vytáhl svůj čip Smyčky a zvedl jej k jejímu tabletu.

„Jestli ty záznamy nemáš," řekl jsem, „řeknu, že jsem si tě spletl s někým zajímavým a zruším spojení."

„A jestli mě zase podvedeš, prodám ty záznamy Fénixovi."

Přiložil jsem svůj čip k jejímu tabletu, ozvalo se krátké pípnutí, logo Smyčky pod námi se rozzářilo a naše profily se spojily.

Na obrazovce nad schody se objevila naše jména. Nejdřív se ozvalo několik překvapených výkřiků, potom se sálem rozlehl potlesk.

V Arveninych očích se objevily odlesky mobilů básníků a producentů, kteří ze všech stran natáčeli každý náš pohyb. Představoval jsem si všechny ty fragmenty, které z tohohle okamžiku vytvoří a zanedlouho pošlou ven. Chtěl jsem jim dát něco víc. Něco, o čem se dá diskutovat déle než pár vteřin.

Arven musela myslet na to stejné, protože se ke mně přitiskla a zamávala publiku. Hrála svoji novou roli překvapivě dobře. Ovinul jsem svou dlaň kolem jejího pasu a znovu se mi sevřel žaludek při pomyšlení na Lyru, až tyhle fragmenty uvidí. Určitě jí dojde, že tohle všechno je jen show. Dělal jsem to pro svou kariéru a tím pádem i pro ni.

Usmíval jsem se do čoček přístrojů okolo, když se vedle mě objevila modře nalíčená promotérka.

„Virálek, pane Noxi?“ nabídla mi ho, jako by šlo o něco chlípného.

Vzal jsem sklenici a připil přes celý parket Corvenovi, který celou situaci sledoval z bezpečí baru. Netleskal. Jen zíral na naše jména na obrazovce nad schody. Rty měl pevně sevřené, stejně jako prsty kolem jeho sklenice.

Arven sledovala můj pohled.

„Zdá se, že tvůj přítel nemá radost,“ zašeptala.

„Corven nemá rád překvapení.“

„Pak se mu nebude líbit ani to další.“

„Jaké další?“

Arven se postavila na špičky a přiblížila rty k mému uchu.

„Na jednom z těch záznamů je i on.“

Podíval jsem se znovu přes parket, ale Corven už tam nebyl.

Kapitola 7: Truhla (Vey)

JAK TAHLE KAPITOLA VZNIKLA

Hlas čtenářů

Kdo mi před třiceti lety poslal truhlu s Pulzy?

Položila jsem si tu otázku už tolikrát, až časem přestala znít jako otázka. Stala se součástí truhly, stejně jako tmavé dřevo, kovové rohy a zámek, ke kterému jsem nikdy nedostala klíč. Ležela jsem na posteli ve svém bytě odděleném stěnou od baru. Hypnotizovala jsem prasklinu ve zdi nade mnou a snažila si znovu vybavit ten den, kdy jsem truhlu viděla poprvé.

Bylo to osmého června a právě mě propustili z ústavu.

To odpoledne bylo horko, ulice páchla rozpáleným asfaltem a já přicházela k bráně s batohem, ve kterém jsem měla spodní prádlo, dvoje kalhoty, troje trička a kartáček. V ruce jsem svírala mobil s trasou k dílně ReFab, se kterou měl můj ústav dohodu. Měla jsem v ní začít svůj nový život. Pracovat tam a taky nad ní bydlet. Bylo mi patnáct a ještě jsem nevěděla, že ten den jednou budu nazývat svým šťastným.

Kromě muže odpočívajícího na jedné z laviček nebyla v dohledu živá duše. Jeho řídnoucí světlé vlasy byly sčesané dozadu, odhalovaly vrásčité čelo a kontrastovaly s barvou jeho oblečení. Obličej měl zabořený do obrazovky telefonu, levou dlaň měl položenou na sportovní tašce. Na ulici za ním projížděla auta.

„Po třiceti metrech pokračujte rovně," ozvala se navigační aplikace z mé ruky. Dveře brány se otevřely, já se zhluboka nadechla a prošla jimi do opravdového světa.

„Dobrý den," pozdravila jsem muže a on ke mně zvedl hlavu a zamrkal, jako by se snažil zaostřit.

„V ReFabu pro tebe připravili pokoj nad dílnou," řekl místo pozdravu a poklepal na volné místo na lavičce vedle sebe. „Přisedneš si, Vey."

To nebyla otázka ani rozkaz. Bylo to jen konstatování toho, co se stane, zakončené mým jménem.

„Pokračujte rovně," zopakovala navigace, ale já jsem ztuhla uprostřed kroku. Ten člověk tady na mě čekal a já nechápala proč. V zátylku se mi rozlil ten pocit, který jsem cítila v takových chvílích pokaždé. Jako by se celý můj mozek snažil skrýt vzadu v lebce.

Na obličeji muže se objevil náznak úsměvu.

„Jste z ReFabu?" zeptala jsem se na to první, co mohlo dávat alespoň trochu smysl. Bylo ale nepravděpodobné, že by za mnou poslali někoho z dílny až sem.

„Bohužel ne, Vey," odpověděl muž a koutky jeho úst se protáhly. „Přisedni si, prosím."

Odkud teda znal mé jméno? Tu otázku jsem si v duchu položila jen proto, abych pak dalších třicet let litovala, že jsem se na ni nezeptala nahlas. Nevěřila jsem, že by mi odpověděl, ale měla bych alespoň pocit, že jsem udělala všechno, co jsem mohla.

Místo toho jsem si k němu přisedla. Nevypadal jako násilník. Čím víc jsem sledovala jeho obličej, tím víc mi přišlo, že se o svůj klid jen snaží, ale tam uvnitř se děje něco jiného.

„Budeš dobře poslouchat, Vey," ztišil muž hlas a ohlédl se kolem sebe. Ohlédla jsem se taky, ale v okolí nebylo nic než projíždějící auta na ulici naproti brány ústavu.

„V tašce je truhla s pulzy. Zaprvé, je životně důležité...“

„Jakými Pulzy?“ přerušila jsem ho a on si povzdechl. Ta otázka mi teď zněla stejně absurdně, jako by se mě někdo zeptal, co je to Smyčka.

„Je životně důležité,“ pokračoval muž a ignoroval moji otázku, „abys brala jeden každé dva týdny. Zopakuj to, Vey.“

„Proč bych to k sakru měla dělat?“

Další povzdechnutí.

„Protože dokud je budeš brát, budeš stárnout mnohem pomaleji než ostatní. Zadruhé, nesmíš o nich nikomu říct.“

Otevřela jsem pusu k další otázce, ale muž byl tentokrát rychlejší.

„Protože jestli se někdo dozví, co máš v té tašce, zabije nejdřív tebe a potom mě.“

Nakrabatila jsem obličej a zavrtěla hlavou. Tenkrát jsem si myslela, že to byl nějaký trik s prášky, o kterých nám vykládali hrůzostrašné historky před spaním. Na cestě kousek od nás zaburácela motorka a muž se znovu ohlédl. Na chvíli mi přišlo, že je ze světa za branou vystrašenější než já.

„Ve tvém pokoji najdeš starou televizi. Zapni ji v deset a uvěříš mi,“ zašeptal.

„Já ty prášky nechci. Chci jen začít pracovat a v klidu žít mimo ten plot za mnou,“ zopakovala jsem to, co mi v ústavu poslední rok vštěpovali do hlavy.

„Udělej, co říkám, prosím. Podívej se na zprávy a pak se rozhodni, jak s nimi naložíš. Nenechávej je tady, prosím."

To prosím znělo jinak. Naléhavě. Zoufale.

„Jestli je tu necháš, selhal jsem."

Tak dobře. Rozhodně jsem nechtěla, aby ten stařík přišel k újmě kvůli mně. Tohle nebyl ten pocit, se kterým jsem chtěla začít nový život. Rozhodla jsem se. Vezmu si ty zatracené pulzy, ať už je to cokoliv, počkám na zprávy a pak je vyhodím do nejbližšího kontejneru.

Přikývla jsem a on přikývl taky. Nato se pan tajemný opřel o lavičku, ztěžka vstal a vydal se šouravým krokem k přechodu pro chodce.

„Po třiceti metrech pokračujte rovně."

Nebyl důvod tady zůstávat dál. Musela jsem se hlásit v ReFabu, a tak jsem přehodila tašku přes rameno a vydala se doporučeným směrem. Ještě naposledy jsem se ohlédla za mužem, který mi právě změnil život, ale on se na mě ani neotočil. Jako bychom spolu nikdy nemluvili. Od té chvíle jsem ho neviděla.

V deset večer jsem seděla na matraci ve svém novém pokoji nad ReFabem. Televize starší než já stála na kovové skříňce naproti postele a její vadné pixely mě přiváděly k šílenství. Jeden z nich svítil červeně přímo uprostřed čela moderátorky zpráv.

Za ní zářil znak Smyčky.

„Dnešním dnem dostává každý z nás stejnou šanci na delší život," oznámila s úsměvem. „Smyčka spouští první veřejnou loterii o Pulzy."

Na obrazovce se objevila drobná světle fialová tabletka s osmičkou v jejím středu. Vypadala stejně jako tisíce těch, které jsem před několika hodinami našla v truhle.

Moderátorka dál mluvila o dvou týdnech života navíc. O spravedlnosti. O tom, že Pulzy už nebudou výsadou nejbohatších lidí a členů představenstva. Každý uživatel Smyčky měl od té chvíle dostat šanci vyhrát.

V ústavu nám o Pulzech nikdy neřekli. Učili nás počítat výplatu, obsluhovat stroje a poznat člověka, který nám chce hodit něco do pití. Nikdo se neobtěžoval vysvětlit nám, čím si bohatí prodlužují život. Byli jsme děti a nikdo nemohl počítat s tím, že by se někdy pulzy dostaly až k nám.

Dívala jsem se na sportovní tašku u dveří a přemýšlela, kolik životů by se do ní vešlo.

První Pulz jsem si vzala ještě před půlnocí. Poprvé jsem uviděla Štístka, ale v tu dobu to byl pro mě jen velký šnek z divného snu.

Zamrkala jsem a stará televizní obrazovka zmizela. Znovu jsem viděla jen prasklinu ve zdi nad svou postelí. Ze světa v mé hlavě jsem se vrátila do reality pokoje za barem.

Díky Lyře jsem věděla, že mi pulzy neposlal mrtvý příbuzný ani neznámý dobrodinec. Poslal mi je někdo ze Smyčky. Někdo, kdo byl u všeho od začátku.

Hudba doléhající i přes stěnu baru do mého pokoje utichla. Telefon ukazoval chvíli po půlnoci. Barman zavíral dřív než obvykle. Tohle dělal když mu nebylo dobře, nebo když přebral. Nebylo to často, ale stávalo se to.

Převalila jsem se na bok a vytáhla zpod postele složku se svými kresbami a nalistovala první, kterou jsem kdy nakreslila. Seděl na ní Corven opřený v křesle. Všechno kromě jeho obličeje bylo nejasné. Doplňovala jsem ty kresby pulz po pulzu jako puzzle, které se skládají celé roky. Každá další skica ukazovala více detailů a maličkostí. Starý stůl, nástěnka s papíry, které jsem neuměla přečíst, skříň v rohu místnosti za ním.

Prstem jsem přejela po Corvenově rozmazaném obličeji.

Dveře se otřásly v rámu.

Než jsem si uvědomila, že stojím, byla jsem v hlavní místnosti u vstupních dveří do mého bytu.

Druhý úder vyrazil z rámu kus omítky. Spadl na zem a kusy cementu a písku se rozletěly do všech stran.

„Je tam," ozval se za dveřmi mužský hlas.

„Do prdele," vydechla jsem a kontrolu nad mým tělem začínala přebírat panika a instinkty, díky kterým jsem doposud dokázala přežít. Najednou mi bylo jasné, proč hudba v klubu přestala hrát tak brzy. Pulzy. Musím vzít pulzy a zmizet, dokud to je alespoň trochu možné.

S dalším úderem dveří se dveřní křídlo prohnulo a v mezeře mezi rámem a dveřmi se objevil konec červeného páčidla. Dřevo začalo praskat a já věděla, že mám nanejvýš vteřiny. Proskočila jsem otevřenými dveřmi do ložnice a pohledem zkontrolovala jedinou únikovou cestu z mého bytu – požární schodiště za otevřeným oknem ložnice vedoucí do vnitrobloku mezi mrakodrapy.

Opřela jsem se do nočního stolku, pod kterým byla ukrytá truhla v podlaze. Se skřípěním se posunul po staré podlaze. Současně s tím ale dveře ve vedlejší místnosti zakřupaly naposled a se žuchnutím se svalily na zem. Nastalé ticho přerušil kovový zvuk něčeho, co spadlo na podlahu hned poté. Vedlejší místnost mého bytu zahalil hustý šedý dým páchnoucí jako spálený prach. Se syčením se rozléval až k mým nohám. Za dveřmi se rozezněly zvuky kroků a hlasité elektronické praskání.

„Je vedle," řekl znovu ten mužský hlas a praskání zesílilo.

Sevřel se mi žaludek a svět kolem se zpomalil a zúžil jen na čtyři záchytné body. Mé oči je sledovaly a mozek se snažil poskládat je do plánu.

Truhla. Složka se skicami. Telefon. Okno.

Truhla pod podlahou mi dávala svobodu. Díky ní jsem žila, nemusela pracovat. Mohla jsem mít pokoj jako tenhle. Přiskočila jsem k desce podlahy ukrývající mé bohatství. Ruce se mi třásly a nehty se zarývaly do úzké spáry mezi deskami.

Proč mě Lyra zradila?

Tuhle otázku mi vmetla má rozrušená mysl přímo do tváře, ale já ji ignorovala. Ozval se výstřel a já vypískla. Kousek vedle mě se zaryl do omítky gumový projektil. Nadechla jsem se a kouř mi zaplavil plíce.

„Dej ruce za hlavu a opři se čelem o zeď," řekl znovu muž do ticha.

Telefon by mě prozradil. Truhlu jsem nedokázala vytáhnout. Zbývala složka a okno. Zahalená kouřem jsem se zatajeným dechem nahmatala postel. Rukou našla složku se skicami a rozběhla se k oknu.

Ozval se další výstřel a ramenem mi projela ostrá bolest. Vnímala jsem ji jen zlomek vteřiny, kdy jsem proskakovala oknem ven na požární schodiště.

„Za ní," přikázal hlas a ostrý hvizd prořízl vzduch kolem mé hlavy. Za mnou se ozvaly kroky běžících mužů. Chystala jsem se rozběhnout dolů, ale na prostranství pode mnou jsem uviděla další dva muže. Začala jsem proto stoupat výš až k dalšímu bytu.

Měla jsem jedinou výhodu – rychlost. Muže za mnou chránily helmy, neprůstřelné vesty a těžké kalhoty. Nebyli oblečení na rychlý běh po úzkých schodech a i když jsem boty nechala kdesi u postele, vůbec jsem nevnímala chladné železo pod mými špičkami. O patro výš jsem doběhla po železném roštu požárního schodiště lemujícího byty až k oknu do chodby.

Dlaň nezasažené ruky jsem zasunula do rukávu mikiny a snažila se nevnímat rošt pod mými chodidly pohupující se v rytmu kroků mužů běžících za mnou nahoru. Vší silou jsem uhodila do okna. Sklo se vysypalo do chodby, já se protáhla kolem střepů trčících z rámu dovnitř a snažila se netrefit ani jeden z těch roztříštěných na zemi. Dala jsem se doleva. Co nejdál od mého bytu k druhému východu z domu. Byl to starý dům. Za ty roky, co tady stál, se přestavěl tolikrát, že teď jeho chodby připomínaly mraveniště se směsí uliček, vchodů a východů.

U první odbočky jsem se vydala doprava a na konci chodby jsem seběhla schodiště vedoucí do starých nepoužívaných garáží pod domem. K mé úlevě byla garáž opuštěná stejně jako vždycky. Netrvalo to dlouho a já pod mými chodidly ucítila teplý asfalt pokrytý prachem. Město mě pohltilo a já se snažila dostat co nejdál.

Běžela jsem. Píchalo mě v boku a pálelo v plicích, ale nepřestávala jsem běžet. Věděla jsem, že už jsem je dávno setřásla a že mě nepronásledují, ale nemohla jsem si pomoct. Všechen ten adrenalin potřeboval ven a já nevěděla, co jiného dělat. Běžela jsem a nevěděla kam. Utíkala jsem tak dlouho, dokud mě krev na rozedřených chodidlech nedonutila k zastavení a v hlavě se neusadila ta jediná myšlenka, při které jsem znovu ucítila to zvláštní temno prostupující až do morku kostí.

Bez pulzů za dva týdny umřu.

Kapitola 8: Setkání (Nox)

JAK TAHLE KAPITOLA VZNIKLA

Hlas čtenářů

Otevřel jsem dveře a za nimi stála Lyra. Celou noc nespala – to bylo to první, co mě napadlo. Někdo jiný by to nepoznal, ale já ji znal léta a ten lehce zamračený výraz a drobné vrásky kolem očí ji usvědčovaly.

Druhá myšlenka nadhodila otázku, co teda k sakru celou noc dělala. Ta s sebou přinesla směs úzkosti, hněvu a napětí, která mi sevřela čelist.

Hned nato jsem si uvědomil, že Arven sedí uvnitř našeho bytu na jejím místě.

Lyra se podívala přes mé rameno pootevřenými dveřmi do pokoje. Stačila jí vteřina. Dvě sklenice na stole, zbytky večeře a cizí kabát na věšáku. Nic z toho nedokazovalo, že se mezi námi něco stalo.

Proto jsem se usmál.

„Přišla jsi trochu nevhod," řekl jsem. „S Arven jsme pracovali skoro celou noc."

Byla to pravda. Jedna z těch vzácných a příjemných pravd, které člověk nemusí ani trochu upravovat.

„Chtěla jsem ti pomoct s tvým problémem se Smyčkou," odpověděla Lyra a stočila svůj pohled zpátky na mě. „Ale vidím, že už moji pomoc asi nepotřebuješ."

„Víš, jak to chodí," začal jsem a přivřel dveře. „Corven trval na partnerovi. Někoho jsem vybrat musel."

„Arven?" zasyčela, přistoupila o krok blíž a donutila mě sklopit zrak k podlaze. „Za to, co jsi jí tenkrát provedl, tě srazí na kolena. Co ti slíbila za tuhle službu?"

Netušila, jakou s ní mám dohodu, ale věděla, co je Arven zač. Musela vidět záběry z galavečera Smyčky, tak jako všichni. Zvedl jsem hlavu a všiml si, jak se její obličej proměnil. Hleděla na mě zpříma se staženými ústy. Každá vteřina, kterou jsem neodpovídal, ji rozežírala zevnitř.

Dal jsem si s odpovědí načas a nakonec se rozhodl její otázku úplně ignorovat.

„Corven mi dal pro tebe dva pulzy. Čekal jsem, že se pro ně zastavíš. Nebo snad máš nějaký jiný zdroj?“

Možnost žít o kousek dýl. To měnilo názory rychleji než žárlivost, vztek, probdělá noc nebo cokoliv jiného. Vydechla a svaly v jejím obličeji se uvolnily. Krátce zavrtěla hlavou. Potřebovala mě a to mě zahřálo u srdce. To by mohl být náš nový začátek.

„Tak pojď přece dál.“

Otevřel jsem dveře dokořán a sledoval, jak se Lyra vrací domů. Arven stála u stolu a prohlížela si na tabletu něco z našeho pátrání. Pod ní byl stůl plný mých poznámek a nápadů na sérii fragmentů. Arven k nám ani nezvedla oči, ale já věděl, že poslouchala každé slovo mého rozhovoru s Lyrou.

„Dobré ránko, Lyro,“ pozdravila ji Arven a koutky mých úst vystřelily vzhůru. Půlku noci jsem přemýšlel nad fragmentem, který by zahájil moji novou spolupráci s Arven a nemohl jsem přijít na nic tak kontroverzního a pobuřujícího, aby mě to bylo hodno. A přitom stačilo jen počkat do rána.

„Ty pulzy, Noxi," připomněla mi Lyra a její oči přeletěly byt od papírů, skleniček, otevřené barové skříňky až k pohovce před prosklenými okny. Arven se pousmála a dál předstírala, že ji Lyřina přítomnost vůbec nezajímá.

„Jasně, jsou tam, co vždycky," odpověděl jsem a Lyra vykročila směrem ke kuchyni. Sledoval jsem, jak si Arven nenápadně prohlíží při každém klapnutí podpatků o podlahu a představoval si, jak ji v duchu hodnotí a srovnává. Starší tvář, větší prsa, pevnější zadek. Muselo ji to rozpalovat doběla, ale nedala na sobě nic znát.

Když byly na krok od sebe, jejich pohledy se protly a na zlomek vteřiny zůstaly propojené. Byly jako dvě kočky, které se nečekaně potkaly na hranici svých území. Napnuté, s narovnanými zády a připravené skočit jedna po druhé při první příležitosti.

Já je sledoval jako kocour s chutí na obě. Nejlíp zároveň.

S dalším sebejistým krokem Lyra minula Arven a nakoukla přes její rameno na displej tabletu. Její reakce překvapila všechny v místnosti.

„To je Vey?" vyhrkla a zastavila se na místě s hlavou stočenou k tabletu.

„Ty ji znáš?" naklonila Arven tablet blíž k ní a zazoomovala na její obličej.

„Možná," řekla Lyra bezmyšlenkovitě s očima zabořenýma do obrazovky.

„Odkud?" pokračovala Arven.

Lyra se znovu narovnala a pevně sevřela čelist. „To není podstatné."

„Je to jediná věc," pokračovala Arven a zdůrazňovala každé slovo, „která je teď podstatná."

Potřebovala se vyspat. Začínala být netrpělivá a podrážděná. Tohle na Lyru nefungovalo, ale ona to zatím nevěděla. Neměl jsem v úmyslu zůstat mimo.

„Takže přece jen máš jiný zdroj pulzů," řekl jsem.

Lyra ke mně prudce otočila hlavu.

„Umím počítat, Lyro," pokračoval jsem, „Další jsi potřebovala před třemi dny. Přesně v den, kdy jsi odešla. Bereš je už dlouho, takže bez nich bys vydržela jen pár dní a rozhodně bys nevypadala tak dobře, jak vypadáš."

„To měl být kompliment?" ušklíbla se na mě Lyra.

„Můžeš to tak brát."

„Ty se nikdy nezměníš... Věděl jsi, že mi dochází čas, měl pro mě dva pulzy a přesto mi ani nezavolal?" Lyra lehce zavrtěla hlavou.

„Volal jsem. Nebralas to." Připomněl jsem jí a užil si, jak znovu sevřela rty a hledala ta správná slova, kterými by se obhájila.

Arven si povzdechla a položila tablet na stůl. „Dala ti ty pulzy ona?"

„Tohle je tedy tvůj plán na záchranu kariéry? Holka, co prodává pulzy a druhá, co o ní možná něco ví?" Ignorovala Lyra Arveninu otázku a znovu se rozešla ke kuchyňské skříňce ukrývající pulzy.

„Jo," zavolal jsem za ní.

„Co to děláš?" sykla na mě Arven a kývla směrem ke kuchyni.

Přistoupil jsem k ní a naklonil se k jejímu uchu. Kdyby se Lyra právě teď vrátila, viděla by přesně to, co jsem chtěl.

„Ona o ní něco ví. Víc než jen třicet let staré pověry, které všichni jen popírají."

Dvířka kuchyňské skříňky za rohem se s tlumeným klapnutím zavřela.

„Co o ní víš?" zakřičela Arven do kuchyně.

Spražil jsem ji pohledem. Zbytečně hlasitější už být nemohla. Protočila oči.

„Vsadím se, že víc než vy," ozvalo se z kuchyně.

„A já se zase vsadím," začal jsem zvesela, „že ty dva pulzy, které si chceš odnést, mají najednou cenu jednoho krátkého příběhu."

„Jsi pěkná svině," odpověděla Lyra a vyšla zpoza rohu z kuchyně zpátky k nám s plastovou krabičkou v ruce. Přes její stěny prosvítala jemná záře.

„Jsem tvůj manžel."

Arven se pousmála.

„Pomoz nám," přistoupila k Lyře a zpříma hleděla do jejího obličeje, „a zachráníš manžela, mě i sebe. Když mu prodlouží smlouvu, dostaneš zase svůj pravidelný příděl."

„A co Vey?" namítla Lyra. „Nechci jí ublížit. Ta holka celý život jen přežívá a neví proč. Chci to zveřejnit anonymně."

„Anonymní zdroj nikdo nebude brát vážně, my musíme...“ namítla Arven.

„Ukaž jí, co máme,“ umlčel jsem ji a ona na mě vrhla pohled plný zvednutého obočí. Oplatil jsem jí ho a ona odemkla tablet. Její prst se dotkl obrazovky a spustil náš zatím nezveřejněný fragment, na kterém jsme pracovali celou noc. Ukazoval všechno podstatné o dosavadním životě Vey. A musel jsem uznat, že použitelného toho bylo zoufale málo.

Na obrazovce se objevila hnědooká dívka oblečená do modré pracovní uniformy s logem ReFab vyšitým na pravé náprsní kapse. S bezstarostným úsměvem odhalujícím mezeru mezi předními řezáky se zubila do kamery snímající ji v ubohém rozlišení.

„Tak jo, budeš slavná, Glorie,“ ozval se Arvenin hlas z reproduktoru tabletu. „Stačí, když mi řekneš, proč Vey odešla z ReFabu a kam šla pak, co říkáš?“

„Co za to?“ zeptala se Glorie, dotkla se špičkou jazyka horního rtu a lehce ho zkousla. „Ten před tebou mi dal padesátidolarovku.“

„Jak se jmenoval?“ zeptala se Arven, ale Glorie se jen rozesmála, zavrtěla hlavou a vystrčila bradu.

Kamera se zatřásla a z pravého dolního rohu se vynořila ruka se štosem bankovek stočeným do ruličky. Gloriina hnědá očka se zaleskla, její ruka ověšená náramky z provázků se natáhla k té Arvenině a bankovky se přesunuly do tepla Gloriina výstřihu.

„Corven,“ řekla. „Docela fešák.“

Podívala se někam nad kameru a hraným smutným hlasem dodala:

„Ale šlo mu jenom o Vey.“

Lyra na okamžik přestala sledovat tablet a podívala se na mě zamyšleným pohledem.

„Tys o tom věděl?“

„Do Galavečera ne.“

Nebyla to úplná odpověď, ale technicky to byla pravda. Tušil jsem, že o tom ví Edrin, ale nikdy mi neřekl celou pravdu.

„Jak to s ní bylo?“ zeptala se Arven v záznamu a já i Lyra jsme se znovu vrátili za Glorií.

„Vey... ona nechtěla...,“ začala Glorie a hlas se jí na okamžik zachvěl. Na zlomek vteřiny její drzý výraz zmizel, ale vzápětí se znovu vrátil. Nadechla se a začala znovu.

„Holky z ústavu nejsou vděčný za práci, teplý jídlo, skříň, čtyři stěny a postel, která pod nimi párkrát v měsíci zavrže.“

Nato znovu vycenila zuby a v mezírce mezi nimi se objevila špička jazyka. „Říkala jsem jí, že to není tak hrozný, když zavře voči, ale ona na tohle nebyla. Takže po pár měsících zdrhla.“

Ještě než Glorie domluvila, složil se mi v hlavě začátek Fragmentu. Mladá, osamocená, zneužívaná, na útěku, se zásobou Pulzů, za kterou by lidé vraždili. Nenáviděl jsem, jak dobře to fungovalo.

„Kam šla?“ ozval se znovu strojový hlas Arven a já se znovu zadíval do obrazovky tabletu.

„To je na tom to nejlepší," rozesmála se Glorie nahlas. „Šla dělat do přístavu. Mezi námořníky. Chápeš to? Holka, která nechtěla dělat v ReFabu."

Nato obrazovka problikla a po střihu se zobrazila jedna z bezpečnostních kamer skladiště. Přesně toho skladiště, které mi Arven ukázala na Galavečeru Smyčky.

Arven se na Vey vyptávala jednoho z předáků sedících za stolem. Tvrdil, že nikoho takového nikdy neviděl. Pak se ale dveře na opačné straně místnosti otevřely a Vey vešla dovnitř. Arven si ničeho nevšimla a dál se snažila předáka přesvědčit ke spolupráci. Vey se za ní sotva mihla a vyšla ven, jako by se nic nedělo. Ten záběr získala až pár dní potom, co uplatila ochranku.

Arven se dotkla obrazovky tabletu a video se zastavilo. Popudilo mě, že ho stopla zrovna tady. Na své fragmenty bych se vydržel dívat celé hodiny a závěrečná řeč, kdy spouštíme pátrání byla podle mě jedna z mých nejlepších.

„To prozatím stačí," řekla Arven dřív, než jsem stačil cokoliv namítnout a otočila se na Lyru. „Teď je řada na tobě. Co o ní víš?"

Lyra sklopila oči ke krabičce s pulzy ve svých dlaních.

„Tohle bude krátký příběh," začala.

Posadil jsem se na židli, hodil nohy na stůl mezi poznámky a sledoval, jak Lyra vykročila k prosklenému oknu s výhledem na město.

„Potřebovala jsem pulzy, než najdu náhradu tady za Noxe."

„To bude těžké," poznamenal jsem, ale Lyra se ani neotočila.

“Kamarádka mi řekla o baru a o Vey. Šla jsem tam a nakoupila. Jenže když jsem pulz vzala...“

„Viděla jsi víc pulzů?“ přerušila ji Arven a já sledoval každý Lyřin pohyb.

„Jo,“ odpověděla po chvíli s pohledem upřeným do města pod ní. „Měla truhlu a byly jich tam tisíce.“

„To ti ji jen tak ukázala?“ Nechápal jsem.

„Když jsem ten pulz vzala, viděla jsem Corvenův starý dům. Ten, kam jsi za ním chodil, když jsme začínali,“ otočila se na mě Lyra. „Vey měla pokoj polepený obrázky fermentorů, detektorů rezonance, a dalších věcí, které by rozhodně neměla vidět naživo.“

„Musíme hned do toho baru,“ vyhrkla Arven.

„Tam už není,“ ušklíbla se na ni Lyra. „Když jsem přišla další den, barman tvrdil, že tam žádná Vey nikdy nebydlela. Dveře byly poškozené a v zadní uličce zůstalo rozbité sklo. Myslím, že po ní někdo jde. Čekala jsem tam na ni tři dny.“

To znělo jako policejní razie. Něco mi na tom ale nesedělo. Lyra přece nepotřebovala pulzy každý den, tak proč se rozhodla za ní jít? Muselo za tím být něco jiného. Něco tají.

„Proč jsi za ní znovu šla?“ zeptal jsem se.

„Na tom nezáleží,“ odpověděla Lyra a přejela si palcem po prsteníčku, který ještě před pár dny obepínal náš snubní prsten. Všimla si mého pohledu a ruku okamžitě stáhla.

„Záleží,“ řekl jsem.

„Když ti řeknu všechno, nebudeš mě potřebovat. Tohle ti prozatím stačí."

Nestačilo mi to, ale Arven nás znovu přerušila: „Musela se vrátit k někomu, u koho bydlela kdysi. To bych udělala já."

„Na všech adresách, co máš, už jsme byli," namítl jsem.

„Jenže to ještě bydlela v baru," nesouhlasila Arven.

„Hovadina," protočila oči Lyra, „půjde do Corvenova domu."

„Proboha, proč by šla zrovna tam?" oponovala Arven. „Jestli ty vidiny měla už roky předtím, určitě už tam byla."

„Protože to, že je to Corvenův dům, jsem jí řekla teprve já. Nakreslila snad stovky obrázků toho domu a vůbec netušila, co je zač. Pustila mě k sobě tak blízko jen proto, že je posedlá svou minulostí stejně jako jste jí posedlí vy. Bude po něm pátrat a najde ho."

„Jak by našla třicet let starý dům?" zamyslela se Arven a položila tablet na stůl. „Musí někde spát, něco jíst. Musíme znovu projít všechna místa, kde byla předtím. Musíme ji najít dřív než Smyčka. Ale anonymní příběh nám nikdo neuvěří, Lyro. Bez její tváře to Corven označí za další lež a do večera po nás nezůstane nic. Tak jako to udělal před třiceti lety mi."

„Ne," vykřikla Lyra mnohem hlasitěji než chtěla, „Musíme ji najít, zjistit, co je za jejím osudem a proč se o to zajímá Corven. Ale pak, a teď mě dobře poslouchej, Arven, ji z toho všeho vyškrtneme a uvedeme jako anonymní zdroj."

Arven se podívala na mě a čekala, co udělám. Já ale přemýšlel o Vey. Dříve nebo později by ji někdo dostal tak či tak. Ať už ji ve fragmentech zveřejníme přímo, nebo ne, půjde sedět na hodně dlouho. Když její příběh zveřejním já, pomůže to minimálně třem lidem – mě, Lyře a Arven. To je lepší, než kdyby to nepomohlo nikomu. Byla to pohodlná myšlenka. Proto jsem se ji držel.

I Lyra na mě upírala svůj pohled. Znal jsem ho moc dobře. Čekala, že se jí zastanu. Stejným způsobem se na mě dívala pokaždé, když už se rozhodla a chtěla pouze slyšet, že jsem dospěl ke stejnému závěru.

„Arven má pravdu v jednom. Bez Vey nemám důkaz. A bez důkazu nemám nic," řekl jsem a sledoval, jak napětí v Lyřině tváři povolilo a odešlo společně se zbytkem důvěry ve mě.

„Nejdřív se vrátíme na místa, kde žila předtím," pokračoval jsem. „Podle toho, co objevíme, zavoláme Edrinovi. Ten starý parchant něco ví, ale nikdy neřekne co. Další stopy by ho mohly přesvědčit. A já zjistím, kdo vedl zásah v baru. Mám ve Smyčce pořád nějaké přátele."

„Právě to mě děsí," řekla Lyra a vydala se ke vstupním dveřím.

„Pojď s námi, Lyro," vydralo se mi z úst a dřív, než jsem nad tím stihl zamyslet, jsem dodal i tiché „prosím", které mě překvapilo snad víc než Lyru. Zastavila se u otevřených dveří našeho bytu a na okamžik sklopila hlavu k zemi. S dalším otočením jejich vlasů zastřižených po ramena jsem uviděl její lesknoucí se oči.

„Není žádné my, Noxi. Ne dokud jsou pro tebe důležitější fragmenty než lidský život."

Lyra prošla dveřmi a mně ten moment připadal jako věčnost. Vlasy se jí ovinuly kolem šíje a bok se zhoupl, když překročila pravou nohou práh. Její dlaň se ovinula kolem lesklých dveří a zanechala na nich nepatrný otisk lidského tepla, které mě ještě nedávno zahřívalo. Žena, kterou jsem nade vše miloval, odcházela podruhé z mého života a já si připadal jako Prometheus, kterému orel rval játra z těla jen proto, aby mu do druhého dne znovu dorostla a oni si to potěšení mohli vychutnávat znovu. Pořád dokola.

Na chvíli jsem proklínal celou svoji existenci. Ale co by ze mě bez fragmentů zbylo? Byly to jediné, co jsem doopravdy uměl. Nebo snad ne? Hlavou mi probleskl rozhovor s Corvenem a klesající graf mé sledovanosti. Má snad Lyra pravdu? Na levém rameni jsem ucítil lehký dotek Arveniny dlaně.

„Whiskey, Noxi?“

„Dvojitou.“

Kapitola 9: Doky (Vey)

JAK TAHLE KAPITOLA VZNIKLA

Hlas čtenářů

Procházela jsem městem s obličejem v kapuci zabořeným do obrazovky.

Žena, které jsem ráno telefon ukradla, měla na zamčené obrazovce dvě děti. Chlapec s nakrátko střiženými vlasy neměl přední zuby. Dívka s dvěma culíky držela v náručí kočku, která podle všeho chtěla být všude jinde, jen ne u ní. Obě děti se smály.

Sledovala jsem ji ulicemi města asi čtvrthodinu, než mobil vytáhla z pootevřené kabelky a u stánku ho při čekání na kávu odemkla. Dvakrát doprava, dvakrát dolů a jednou doleva. Tahy jejího prstu se mi vryly na sítnici a sevřely mi žaludek. Nikdy jsem nic neukradla. Moje Pulzy nebyly legální, ale já je zkrátka dostala, aniž bych porušila sebemenší zákon.

„Preso pro Adrianu," zakřičel barista. Žena zvedla hlavu a zasunula telefon do pootevřené kabelky. Nechtěla jsem to udělat, ale telefon jsem potřebovala a nebyla jiná možnost.

Stáhla jsem si kapuci do čela a zatáhla za oba provázky lemující její obvod. Z hluboka jsem se nadechla a rozešla jsem se jejím směrem. Po pár krocích jsem do ní vrazila a vzduchem se rozvoněla vůně vylité kávy. Ruku jsem zasunula do útrob kabelky a nahmatala mobil.

„Promiňte," špitla jsem a rychlým pohybem si přetáhla dlouhý rukáv přes dlaň se svou kořistí. „Nedávala jsem pozor."

„To nic," usmála se na mě žena. „Ještě mi tam něco zbylo," dodala, jakmile zkontrolovala obsah kelímku.

Všechno ve mě řvalo, abych jí ten telefon vrátila. Tohle jsem nebyla já. Umlčela jsem ten hlas, otočila se a zmizela za nejbližším rohem. Od posledního Pulzu uplynuly tři dny a přede mnou jich bylo přesně jedenáct, než začnu stárnout tak rychle, že si s tím mé tělo už neporadí.

Nikdy jsem to nezažila, ale znala jsem to z vyprávění. Při pomyšlení na smrt se můj mozek vypnul a rozlilo se v něm černo tak temné, jako to preso, díky kterému jsem teď telefon svírala mezi prsty.

Fotku rodiny jsem z obrazovky odstranila hned po pár minutách. Mému svědomí to nepomohlo, ale při psaní gesta mi už nebylo na zvracení.

CORVEN DŮM, napsala jsem už snad po desáté do vyhledávače a během načítání zkontrolovala ulici. V mém pruhu bylo jen pár lidí, kteří si mohli dovolit nebýt v práci, ale zároveň neměli své vlastní řidiče. Domy kolem mě nebyly zdaleka tak vysoké jako ty u baru, který býval ještě před pár dny mým domovem. Měly jen pár pater a jejich přízemí vyplňovaly nejrůznější dílny s malými výlohami a skladiště s velkými vraty.

Mířila jsem k přístavišti na okraji města. Bylo to jedno z míst, ve kterém mi kdysi nabídli práci bez zbytečných otázek. Neměla jsem svůj telefon, a tak jsem nemohla jet metrem. Mohla jsem se přihlásit na svůj účet, jenže jsem si byla jistá, že ti, co po mě před pár dny šli, by se o tom určitě dozvěděli. Musela jsem se proto spolehnout jen na své nohy. Levou a pravou.

Mobil zavibroval a vyhledávač mi nabídl výsledky pro můj dotaz. Corvenův dům. Procházela jsem očima nadpisy a hledala nějaký, který jsem předtím nedopatřením přehlédla. Corvenův dům – nejstarší budova v Transylvánii. Corvenův dům – americká hororová story z New Orleans. Nic z toho se netýkalo „toho" Corvena.

Pak už následovala jen série sedmi fragmentů o tom, že skutečným domovem jsou lidé, které si pustíme k tělu. Ty se alespoň týkaly toho správného Corvena. Sledovala jsem je předchozí hodinu a skoro u nich usla i při chůzi.

„No nic," zamumlala jsem. Klapání semaforu přede mnou oznámilo červenou a já se společně s pár lidmi kolem zastavila. Na další křižovatce jsem měla odbočit doprava a měla bych vidět obrovské trajekty zakrývající výhled na moře. Znovu jsem sklopila hlavu k telefonu a zadala první, co mě napadlo.

Elias Corven. Dům s fermentory, šneky, starou pracovnou, dlouhou chodbou, vzorek 143.

Zvuk semaforu se změnil z ostrého pípavého stůj na měkké hluboké volno a já pokračovala v chůzi.

Na telefonu se objevil jen jeden řádek textu: Je nám to líto, ale na váš dotaz jsme nenašli žádné výsledky.

Protočila jsem telefon mezi ukazováčkem a palcem a s povzdechnutím ho zasunula do pravé zadní kapsy riflí. Dílny kolem mě se za ta léta změnily, ale ta ulice vypadala úplně stejně jako před třiceti lety.

Tehdy jsem tady procházela stejně stará jako dnes. Alespoň pokud jde o maso, které i teď obalovalo moji čtyřicetipětiletou duši. Z ReFabu jsem tenkrát mířila k přístavu, protože to bylo místo, kam z ústavu posílali chlapce.

Já chlapec nebyla. Hned to ráno, kdy jsem se rozhodla z ReFabu definitivně odejít, jsem si ostříhala vlasy nakrátko a snažila se u toho nerozbrečet. Místo upnutého trička jsem si oblékla vytahané pracovní triko a místo úsměvu se mi po tváři roztékala modřina přes polovinu obličeje. Vzpomínka na předchozí noc plnou cizí vášně a poslední z důvodů, proč jsem opustila ReFab. Doufala jsem, že tohle všechno bude lidem v docích stačit a na další otázky nedojde.

Minula jsem oprýskanou budovu starého nádraží. Dnes měla zatlučená okna, ale tehdy před ní čekala skupina dětí ve stejných oranžových čepicích. Jedno plakalo, jiné odmítalo svačinu a dívka stojící nejblíž učitelce si stěžovala, že nechce celý den pozorovat „ty nudné šneky“.

Tenkrát jsem jí záviděla. Ne výlet, ale to, že si mohla dovolit nechtít někam jet a taky to, že věděla, kam se večer vrátí. Já neměla nic z toho. Možná proto mi tahle vzpomínka utkvěla v paměti.

Učitelka děti seřadila do dvojic a několikrát zopakovala název ostrova, aby nastoupily na správný trajekt. Ten název už jsem si dávno nepamatovala. Pak se vydaly stejnou trasou jako já.

Po pár desítkách metrů jsem odbočila doprava. Do tváře se mi opřel svěží vítr, ulice se na levé straně otevřela do širokého prostranství, na jehož konci byl přístav a všude kolem kotvící lodě. Po pravé straně ji lemoval moderní dopravní terminál. Stejně jako tehdy mě ten pohled donutil k úsměvu. Tohle byla část města, kde se člověk cítil tak nějak svobodnější.

Zároveň to už ale nebylo místo, které jsem si pamatovala. Staré sklady ukryté za železnými vraty nahradila prosklená automatizovaná skladiště, jeřáby přemísťující lodní kontejnery se pohybovaly bez obsluhy a místo dělníků v umaštěných kombinézách se mezi nimi míhaly stroje.

Moře za nimi ale páchlo pořád stejně. Solí, naftou a vším, čeho se město potřebovalo zbavit.

Pokračovala jsem kolem dopravního terminálu a míjela billboardy Smyčky a vstupy k jednotlivým lodním trasám, nad kterými přeskakovaly názvy a časy odjezdů. Většinu jsem neznala. Potom se objevilo jediné slovo a já se zastavila.

VARN

Na okamžik jsem znovu viděla oranžové čepice, svačinu v natažené dětské ruce a dívku znuděnou z představy dne na ostrově se šneky.

Vytáhla jsem telefon a zadala jméno ostrova.

Vyhledávač tentokrát našel tisíce výsledků. Národní park, výletní trasy, zavřené chovné stanice, fotografie obřích ulit a články o úpadku ostrova. Doplnila jsem Corvenovo jméno.

Než se stránka načetla, podívala jsem se zpátky na odjezdovou tabuli. Nejbližší loď na Varn měla vyplout za sedm dní.

„Na ten spoj bych nečekal," ozvalo se vedle mě a já strnula uprostřed pohybu. Ten hlas nezněl nebezpečně, ale poslední dny jsem se snažila vyhýbat rozhovoru se vším živým. Pomalu jsem otočila hlavu. Na konci lavičky seděl stařec v pracovní bundě. Ruce měl položené na holi a díval se na mě tak, jako bych se před ním objevila přímo z jedné z jeho vzpomínek.

„Prosím?“

Kývl k tabuli. „Lodě na Varn nikdy nejezdily včas. Pokud vůbec přijely.“

„Díky za radu.“

Prsty se mi sevřely kolem telefonu. Stařec se usmál. Teprve teď jsem v jeho obličeji našla dělníka, který mě našel spát ve skladišti naproti terminálu s batohem místo polštáře, opuchlým obličejem a prázdným žaludkem. Na nic se neptal. Dal mi první teplé jídlo od útěku z ReFabu a celý týden předstíral, že nevidí, jak v něm po nocích spím. Pak mi domluvil práci.

„To není možné,“ zašeptal stařec.

Nemusela jsem se ptát, co tím myslí. Díval se na stejnou tvář, jakou viděl před třiceti lety, zatímco já na jeho obličeji sledovala, jak mě za jedenáct dní doženou všechny ty předchozí roky. Jeho jméno se mi konečně vynořilo z paměti.

„Ahoj, Orene.“

Trhl sebou a posunul si brýle s tlustými obroučky zpátky ke kořeni nosu.

„Vey?“

Přikývla jsem.

Pomalu se zvedl z lavičky. Hůl se mu při tom zachvěla mezi prsty a chvíli jsem měla pocit, že mě chce obejmout. Nakonec ale zůstal stát několik kroků ode mě a prohlížel si mě jako ty děti šneka na exkurzi.

„Ty vypadáš...“

„Pořád stejně," dodala jsem.

Zasmál se. Na rozdíl od něj samotného se jeho smích vůbec nezměnil. Před třiceti lety se smál pokaždé, když jsem se pokoušela zvednout něco těžšího než já, a odmítala si nechat pomoct.

„Takže je to pravda," zašeptal. „To, co se o tobě pak vykládalo. To o té truhle."

„Byla to pravda," opravila jsem ho a mou mysl znovu zaplavilo to prapodivné temno spojené s pulzujícím tlakem na zátylku, který jsem cítila při každém pomyšlení na smrt.

Oren na chvíli mlčel a sledoval můj nezměněný obličej tak fascinovaně, až jsem měla pocit, že vidí někde za něj do mého nitra. Do mých myšlenek. Pohledem přejel z mé kapuce a rukávů mikiny až se nakonec zastavil u telefonu mezi mými prsty.

„Co tady děláš?"

„Hledám práci."

Sedl si znovu na lavičku, povytáhl obočí a zakroutil hlavou. Přesně tak, jako před třiceti lety, kdy se mu tenkrát patnáctiletá Vey snažila namluvit, že o té zmizelé lahvi rumu nic neví. O patnáct minut později zvracela do záchodu a on jí držel vlasy.

„Dobře," povzdechla jsem si, přisedla si na druhou stranu lavičky a vytáhla složku se skicami zpod mikiny. Byla teplá a prohnutá, ale lepší místo jsem pro ni neměla. Naklonila jsem se k Orenovi, aby nás nikdo neslyšel, i když dopoledne tady stejně nikdo nebyl. Podala jsem mu složku a on si začal obrázky jeden po druhém prohlížet.

„Mám před sebou jedenáct dní. Pak zestárnu a zemřu, protože ..."

„To jsi na tom hůř než já," uchechtl se Oren.

„... protože ty Pulzy beru šíleně dlouho," nenechala jsem se přerušit.

„Co s tím budeš dělat?"

Tuhle otázku jsem si pokládala často. Odkud vezmu Pulzy, abych přežila? Nikdy jsem neměla víc peněz, než jsem potřebovala. Mít peníze bylo podezřelé. A s Pulzy zmizela ta jediná cenná věc, kterou jsem kdy vlastnila. Znala jsem konkurenci. Věděla jsem, odkud bych mohla vzít další Pulzy, ale neměla jsem na ně. A odmítala jsem se změnit v trosku, která bude okrádat ostatní. Alespoň ne pravidelně. Alespoň ne teď, když mám ještě pár dní času. Krást můžu den před smrtí. Prozatím mi zbyla jen jediná možnost.

„Najdu toho, kdo mi Pulzy dal," odpověděla jsem. „A budu doufat, že mě má rád natolik, aby mi pomohl i po třiceti letech."

„Co s tím mají co dělat ty obrázky?" vyptával se Oren dál a nalistoval skicu Štístka.

„To jsou stopy. Nákresy toho, co mě k němu dovede."

„A Varn?" ukázal Oren holí na nápis naproti lavičky.

Pohled mi sjel na telefon v mé ruce. Varn jsem v plánu neměla, ale tohle místo mi ho nabídlo. Vrátilo mi vzpomínky na šnečí ostrov a všechno to začalo dávat smysl. Kde jinde by měl Corven pracovat v začátcích Smyčky než na ostrově plném divokých šneků?

Neodpověděla jsem. Místo toho jsem znovu odemkla telefon. První odkazy z vyhledávání názvu ostrova vedly na výletní trasy a opuštěné chovné stanice. Procházela jsem obrázek po obrázku. Článek po článku. Vyhledávač mi nabízel stovky fragmentů s tematikou ostro-

va, ale já je přeskakovala. To, co jsem hledala, nemohlo být ve fragmentech, protože to bylo mnohem starší. Oren mě pozoroval s úsměvem někoho, kdo může na téhle lavičce sedět třeba celý den. Jako by sledoval holuba. Pak ale otočil list na další skicu.

„Tohohle znám," ukázal na portrét mladého Corvena sedícího na židli v pracovně.

„Cože?" nechápala jsem.

„Jezdil sem často. Vždycky vlastní jachtou, i když trajekt býval rychlejší." Usmál se. „Strašný snob. A proutník, jestli to tak můžu říct."

„Kam jezdil?"

„Na západ Varnu. Měl tam nějaké sídlo nad zátokou."

Srdce se mi rozbušilo.

„Jak vypadalo?"

Oren pokrčil rameny. „Nikdy jsem tam nebyl. Lidi jako já vozili náklad jen k molu. Dál už ho přebírali jiní."

Přitáhla jsem si telefon blíž a doplnila do vyhledávání západní pobřeží Varnu. Tentokrát se mezi výletními trasami objevil starý článek o dobročinné nadaci. Odkaz vedl na archiv starých novin. Stránka s obrázky se načítala pomalu, pruh po pruhu.

Nejdřív šedé nebe. Potom dvě úzké věže, vysoká okna a kamenná terasa obrácená k moři. Nakonec se v popředí objevil Elias Corven. Byl mladší než na záběrech z Galavečera, ale usmíval se úplně stejně. Jako

člověk, který se nechal vyfotit před něčím, co patřilo jeho rodině odjakživa. Já jsem ho ale skoro nevnímala. Dívala jsem se na dům za ním.

Znala jsem každé jeho okno. Kreslila jsem ta okna celé roky, aniž bych věděla proč. V jednom z nich jsem během vidin vídala modré světlo fermentorů. Za jiným se nacházela pracovna se složkami, fotografiemi a číslem 143. Za ty roky jsem si v hlavě sestavila mapu domu a vsadila bych se, že ho znám lépe než jeho původní stavitelé.

To, co jsem viděla, už nebyla pouhá vidina. Ten dům skutečně existoval.

„Tam musím," řekla jsem.

Oren se naklonil k displeji. „Na západním pobřeží už skoro nikdo nebydlí."

„O důvod víc."

Podíval se k odjezdové tabuli. „Veřejný trajekt pluje až příští týden. A bez ověřené totožnosti tě na něj stejně nepustí."

„Musí tam vozit zásoby."

„Všechno vozí na jednom trajektu," odpověděl Oren a sklopil pohled ke svým rukám. Kůže na nich byla posetá skvrnami a tak tenká, že pod ní prosvítaly modré žíly.

„Pořád umíš otevřít kontejner zevnitř?"

„Pořád umím spoustu věcí. Proč?"

„Protože vím, kde je nakládají a který z nich pojede na Varn. Máš kde těch sedm dní počkat?"

Zavrtěla jsem hlavou.

Byla to pravda, kterou jsem mu nemusela říkat. Za poslední tři dny jsem spala pokaždé jinde a nikdy dost dlouho na to, abych začala snít. Stačilo zavřít oči a znovu jsem slyšela dveře mého bytu vyrvané z pantů. Cítila štiplavý kouř a vnímala hlasité elektronické praskání přístroje, o jehož účelu jsem neměla sebemenší ponětí. Slyšela jsem kroky mužů, kteří mě pronásledovali, a pořád jsem ještě měla modřinu na zasaženém rameni.

„Tak pojď se mnou," řekl. „Dneska už se stejně nikam dál nedostaneš."

Oren byl první známá tvář od chvíle, kdy jsem o všechno přišla. Nezáleželo na tom, že zestárla. Možná právě proto jsem jí chtěla věřit, ale i tak jsem musela být opatrná.

„Proč mi chceš pomoct?"

„Protože bys neměla umřít dřív, než já. To by nebylo fér."

Podívala jsem se na dům na displeji ještě jednou. Pokud odpovědi opravdu třicet let čekaly na Varnu, musela jsem přežít jen dost dlouho na to, abych se k nim dostala.

Sedm dní do odjezdu lodi.

Jedenáct dní do chvíle, kdy se mé tělo začne rozpadat.

Čtyři dny rezervy.

Zhasla jsem telefon a přikývla.

Oren se s pomocí hole postavil a vykročil směrem ke starým skladům. Schovala jsem složku zpátky pod mikinu a následovala ho.

Třicet let za mnou ten dům přicházel ve vidinách.

Za sedm dní jsem měla přijít já za ním.

Kapitola 10: Poslední Pulz (Nox)

JAK TAHLE KAPITOLA VZNIKLA

Hlas čtenářů

„Hlavně jí neříkej, že přijedu!“ zakřičel jsem směrem k telefonu ležícímu na stolku v obýváku. V jídelně jsem se mezitím přehraboval v oblečení přehozeném přes židli a hledal kabát.

„Proč?“ ozval se z reproduktoru starý hlas.

„Protože by utekla a bez ní naše dohoda neplatí.“

Oren se zasmál. Byl to smích někoho, kdo byl ochoten zradit pro delší život. Byl to lidský smích.

„Takže s ní chceš udělat rozhovor, ale nesmí vědět, že s ní chceš udělat rozhovor?“

„Přesně tak,“ kývl jsem do prázdného pokoje a přehodil si kabát přes ramena.

„A já můžu být celou dobu u toho?“ ujišťoval se Oren.

Vrátil jsem se do obýváku a zastavil se nad telefonem. Protřel jsem si oči a nasadil hlas upřímného Noxe. Ten jsem používal jen výjimečně. Většinou tehdy, když jsem potřeboval, aby mi někdo uvěřil. Většinou to byla Lyra.

„Nemám co tajit, Orene. Znal jsi ji. Víš, že nezestárla. Položím jí pár otázek a pak půjdeme v klidu všichni po svých. Já budu mít Fragment a ty budeš mít Pulzy.“

„Co z toho bude mít ona?“

„Moc se ptáš, Orene. Až příliš na někoho, komu nezbývá moc času. Kde jste?“

Na druhé straně se rozhostilo ticho. Z reproduktoru se ozýval jen Orenův přerývaný dech. Čekal jsem déle, než mi bylo příjemné, a žaludek se mi začal svírat.

Nevěděl jsem, co Vey vlastně chce. Šli po ní a já nevěděl, jak daleko se dostali. Mohl jsem jí nabídnout informace. A kdyby ho náhodou potřeboval, mohl jsem jí taky nabídnout svůj poslední Pulz. Pokud by mi její příběh zajistil návrat na výsluní Smyčky a prodloužení smlouvy, dostal bych další. A když ne? Slibem nezarmoutíš. I Orenovi jsem už jeden slíbil. Nahmatal jsem ho v kapse kalhot a usmál se. Věděl jsem, že zůstane jen u slibu.

„U terminálu. Skladiště čtrnáct," ozval se konečně Oren. „Čekal jsem tam, jak jsi chtěl. A měl jsi pravdu, objevila se."

„Výborně. Za chvíli jsem tam."

Natáhl jsem se pro telefon.

„A ty Pulzy?"

„Platí, co jsem slíbil," povzdechl jsem si.

„Protože jestli mě taháš za nos..."

„Orene. Dostaneš je."

Stiskl jsem červené sluchátko na displeji a hovor ukončil. Zasunul jsem telefon do kapsy kabátu a vydal se do ložnice pro hosty.

Arven ještě spala. Ležela na boku, přikrytá jen tenkou přikrývkou, pod kterou se rýsovaly křivky jejího nahého těla. Tmavé vlasy s šedými prameny měla rozprostřené po polštáři a pravou ruku položenou na volné polovině postele.

Zastavil jsem se ve dveřích a na okamžik úplně zapomněl na Vey a čas, který mi vyměřoval Pulz v mé kapse.

Bylo skoro poledne. Slunce pronikalo drobnými otvory na okrajích venkovních žaluzií. Kreslilo na její odhalené rameno úzký pruh světla. Chvíli jsem ji pozoroval, tak jako Lyru mnohokrát před tím. Bez upravených vlasů, bez šatů a sebevědomého úsměvu vypadala jinak. Mladší. Zranitelnější. A možná právě proto se mi v tu chvíli líbila víc než kdykoliv předtím.

Měl bych ji vzbudit?

Byla to přece ona, kdo mě přivedl na Veyinu stopu. Měla právo vědět, že jsme ji konečně našli. Jenže právo a důvěra byly dvě různé věci. Arven měla dost důvodů mě nenávidět. Kdysi jsem ji podrazil a pořád jsem si nebyl jistý, jestli se nechystá udělat to samé mi. Nevěděl jsem kdy přesně a jak, ale tušil jsem, že ve správný moment je ochotná mi vrazit nůž do zad. Neměl jsem jí to za zlé.

Přešel jsem k posteli a opatrně se posadil na její okraj.

Byl jsem blízko tomu, abych našel Vey. Dívku, jejíž obličej před pár dny ukazovaly billboardy Smyčky místo reklamy. Dívku, která za posledních třicet let prokazatelně nezestárla, i přesto, že nebyla bohatá a ani nebyla celebritou Smyčky. Byla to jen obyčejná holka. Tak jako všichni lidé v zemi. Právě proto jsem věděl, že až rozhovor s ní vydám, bude ho sledovat každý.

Arven se ve spánku zavrtěla, otočila na záda a povytáhla z přikrývky. Ruce si dala za hlavu a pruh světla, který doposud klidně spočíval na jejím rameni, obepnul její prsa a zalil je hřejivou září. Neuměl jsem

od té záře odtrhnout oči. Sledoval jsem, jak se s každým jejím tichým nadechnutím zlatavý pruh na její kůži napíná a vykresluje drobné stíny odhalující každou nerovnost jejího těla.

Naklonil jsem se blíž k ní a natáhl jsem k tomu světlu dlaň. Lyra, ozval se hlas v mé hlavě a já ho s úsměvěm ignoroval. Konečky mých třesoucích se prstů se dotkly Arven v místech, kde se pruh světla vydával na nejkrásnější část své dnešní cesty. Její tělo zaplnilo mou dlaň a já si najednou připadal mladý. Oproštěný od všech závazků a konvencí. Vnímal jsem každý Arvenin nádech a podvědomě sjednotil svůj dech s jejím.

V ten okamžik jsem si přál, aby otevřela oči, podívala se na mě tak jako před třiceti lety. Její rty by se pohnuly a přinesly ke mně znovu tu větu „Měli bychom vstávat, Noxi“ s úsměvem, který by říkal, že tohle bude ta jediná věc, kterou dělat nebudeme.

Rytmus Arvenina dechu se změnil a přerušil proud vzpomínek. Odtáhl jsem se a znovu umožnil paprskům světla dotknout se jí místo mě. Bylo zvláštní, jak snadno jsem si na její přítomnost zvykl.

Otevřela oči.

Na zlomek vteřiny se na mě jen dívala, rozespalá, ale s tichým pobavením, které jí kolem očí vykreslilo známé vrásky. Pak její pohled sjel dolů k jejímu odhalenému hrudníku, na kterém stále tančilo světlo, a zase zpátky k mým očím.

„Noxi,“ pousmála se a uvolněně se protáhla, aniž by se pokusila zakrýt. „Třicet let a ty pořád zíráš, jako bys mě viděl poprvé.“

„Já...“ začal jsem, ale nedokázal jsem přijít na žádný způsob, jak tuhle větu dokončit.

Arvenin pohled se stočil na můj kabát.

„Kam jdeš?“

„Do Smyčky,“ zalhal jsem. „Mám schůzku s velitelem zásahu v baru.“

Tohle byla lež jen částečně. Tu schůzku jsem opravdu měl, ale až odpoledne.

„Zavolej, jestli na něco přijdeš,“ zamumlala, přetáhla přes sebe přikrývku a znovu zavřela oči.

Chvíli jsem čekal, jestli se ještě na něco zeptá.

Nezeptala.

Opustil jsem Arven i svůj byt a sjel výtahem do podzemních garáží. Cestou jsem přivolal řidiče a zadal mu cíl. Doky. Skladiště čtrnáct.

Ze zadního sedadla jsem sledoval město ubíhající za oknem. Na fasádách výškových budov se střídaly Fragmenty s reklamami Smyčky. Život nemusí mít konec. Stačí zůstat ve Smyčce, hlásal obří hologram nad rychlostní cestou. Pod ním seděl na chodníku stařec s nataženou rukou. Nikdo se u něj nezastavil.

Odvrátil jsem pohled a vrátil se k Vey. Co dělala celých třicet let? Kdo jí dal Pulzy? A jak to všechno souviselo s Corvenem?

Za obloukovým mostem se otevřel výhled na moře a přístavní jeřáby. Minuli jsme prosklený terminál a pokračovali podél řady skladišť, až vůz zastavil před rozlehlou budovou s číslem čtrnáct.

„Počkejte na mě,“ přikázal jsem řidiči.

Vystoupil jsem do mořem nasáklého větru, přitáhl si kabát ke krku a zamířil ke dveřím.

„Pan Nox," oslovil mě znuděně starý vrátný s vrásčitým obličejem hned po té, co jsem prošel dveřmi.

„Ano," přikývl jsem.

„Byt číslo tři."

„Byt...?" zeptal jsem se zmateně a vrátný si odfrkl, jako by to byla ta nejhloupější otázka, jakou za poslední dobu slyšel.

„Schody," ukázal na úzké železné schodiště, o kterém jsem si doposud myslel, že slouží k přístupu na střechu skladu. Znovu jsem přikývl a vydal jsem se nahoru. Na konci schodiště byly masivní železné dveře s ohmatanou klikou. Zabral jsem za ni. Byla mastná. Neodvažoval jsem se odhadovat, od čeho. Po otevření dveří se přede mnou otevřel ohromný prostor skladiště s automatickými dopravníky přesouvajícími lodní kontejnery.

Úzká lávka pokračovala od dveří přes celou délku skladiště. Lemovaly ji kontejnery zavěšené k masivním ocelovým nosníkům stropu. Každý měl své číslo. Každý byl něčí byt. Minul jsem červený a modrý a zastavil se u žlutého s číslem tři. Krom dveří vsazených do vyřezaného otvoru v něm nebylo jediné okno.

Vey s Orenem musela být za těmi dveřmi. Natáhl jsem ruku a zaklepal. Zadunění železných dveří prostoupilo stěny kontejneru. Pár vteřin se nic nedělo, ale pak se dveře pootevřely a za nimi se objevila Orenova vystrašená očka.

„Jsem tady," oznámil jsem stroze.

Oren přikývl a otevřel dveře.

Za nimi se rozprostírala malá místnost, jejíž stěny byly obložené zažloutlými deskami. V rohu stála úzká postel s neustlanou přikrývkou a dvěma polštáři. Vedle ní se na stolku vršilo špinavé nádobí. Jediné světlo přicházelo ze zářivky zavěšené pod stropem.

Vey seděla na židli u stolku. V rukou držela hrnek a právě se z něj chystala napít. Když mě spatřila, ztuhla. Dobře věděla, kdo jsem. Hrnek jí vyklouzl z prstů a s hlasitým třeskem dopadl na podlahu. Voda se rozlila kolem jejích bot.

„Co tady dělá?“ vyhrkla.

Oren za mnou zavřel dveře a zamířil k posteli. Sledoval jsem, jak se Veyin pohled přesunul ode mě k němu. Představoval jsem si naše setkání mnohokrát. V některých představách byla Vey vyděšená, v jiných vděčná, že jsem ji konečně našel. Ani jednou mě ale nenapadlo, že by se na mě mohla dívat s takovou nenávistí. Přitom jsme se ještě ani nepoznali a já jí vážně nechtěl ublížit.

„Vey, já ti to vysvětlím,“ začal Oren.

Vyskočila ze židle tak prudce, až se převrhla a zůstala opěradlem opřená o stěnu kontejneru.

„Ty jsi mu řekl, kde jsem?“

„Jen mě vyslechni.“

„Tys mě prodal?“

Oren otevřel ústa, ale žádná slova z nich nevyšla. Měl jsem pro něj pochopení. Sám jsem měl v kapse svůj poslední Pulz a nikomu v místnosti jsem neplánoval dát to, co jsem slíbil. To všechno jen proto, abych žil o kousek dýl. Oren učinil stejné rozhodnutí.

„Vey," vložil jsem se do rozhovoru a opatrně vykročil směrem k ní. „Nejsem tady, abych ti ublížil."

„Uhni."

Zastavil jsem se.

„Prosím?"

„Musím odsud vypadnout."

Podívala se přes mé rameno ke dveřím. V očích měla strach, ale ne ten, který jsem vídal u lidí, když jim Smyčka oznámila konec smlouvy. Tenhle byl jiný. Okamžitý. Připravený přimět tělo k pohybu dřív, než rozum stihne rozhodnout, kam utéct.

Pohlédl jsem na Orena, který usedal na postel. Jen bezradně pokrčil rameny.

Mohl jsem zůstat stát ve dveřích. Byl jsem vyšší než ona a ven mohla odejít jedině kolem mě. Jenže já nepotřeboval ji, potřeboval jsem její příběh. A k tomu vedla jen jedna cesta – důvěra, nebo obchod.

Ustoupil jsem stranou. Vey se vydala ke dveřím. Její kroky byly rychlé, ale opatrné. Vyhnula se rozlité vodě a ani na okamžik ze mě nespustila oči.

Čekal jsem, až bude procházet těsně vedle mě, ale Oren ji oslovil první.

„Slíbil mi Pulz."

Zastavila se.

„Cože?"

„Nox mi slíbil Pulz, když mu umožním s tebou mluvit."

Pomalu se otočila.

Na okamžik jsem měl chuť Orena přerušit. Nemusel jí přece vykládat všechny podrobnosti naší dohody. Stačilo říct, že mě pozval. Ale pak jsem si uvědomil, že přes něj se možná dostanu blíž k ní.

„Vey, já už nemám moc času," pokračoval Oren.

„Takže jsi mě prodal."

„Neprodal!" Orenův hlas se zachvěl. „Jen jsem mu řekl, kde jsi. Chce s tebou udělat rozhovor. Nic víc. A já tady budu celou dobu. Nedovolím, aby ti něco udělal."

Při posledních slovech se narovnal a položil si ruce na kolena. Vypadal odhodlaně. Skoro směšně odhodlaně na stařík, kterého bych omráčil jediným úderem. Ale Vey se na něj dívala jinak než já. Možná si pamatovala člověka, kterým kdysi býval.

Rty se jí neslyšně pohybovaly.

„Můžu ti pomoct, Vey," využil jsem příležitosti. „Mám Pulzy i informace. A pokud je nemám já, znám lidi, kteří je mají."

Byla to velkorysá nabídka. Možná až příliš velkorysá. Vey ale byla holka z ulice. Nemohla vědět, že i pro lidi, jako jsem já, nejsou Pulzy ta nejvšednější věc pod sluncem.

Podívala se na mě. Přemýšlela o tom. Víc jsem prozatím nepotřeboval.

„A co když s tebou mluvit nechci?“

„Pak odejdu,“ odpověděl jsem.

Nevypadala, že mi věří.

„A necháš mě být?“

„Samozřejmě.“

Další lež. Potřeboval jsem, aby si myslela, že mě potřebuje víc, než já ji.

„Proč bych s tebou vůbec měla mluvit?“ zeptala se.

„Protože vím, kdo tě hledá.“

Její výraz se změnil. Jen nepatrně, ale všiml jsem si toho. Přestala sledovat dveře a naklonila hlavu na stranu.

„To ví každý.“

„Možná. Ale ne každý ví proč.“

To jsem samozřejmě nevěděl ani já. Znal jsem jen několik střípků, které jsem posbíral během posledních dní. Corven, fotografie stará třicet let, neúspěšný zásah, Arvenina posedlost touhle dívkou. Nedokázal jsem z nich zatím sestavit celý obraz. Ale ona nemusela vědět, kolik toho skutečně mám.

„A ty mi to řekneš?“ zeptala se.

„Můžeme si vyměnit informace.“

„Za Fragment?“

Pousmál jsem se.

„Jsem básník. Co jiného bych měl chtít?“

„Takže chceš můj příběh prodat Smyčce.“

„Chci ho vyprávět.“

„To je to samé.“

Tentokrát jsem se neusmál.

Nesnášel jsem, když lidé mluvili o Fragmentech jako o obyčejném zboží. Jistě, vydělával jsem na nich. Vydělával jsem na nich velmi dobře. Ale to přece neznamenalo, že nebyly uměním. To, že mě Vey měla za nějakého obchodníka s obrazy se mě dotklo. Já byl ten, kdo umění tvořil.

Vey se znovu podívala na Orena. Vypadal, jako by během několika minut zestárl o další roky. Dlužila mu ten Pulz za to, že jí před třiceti lety pomohl a ona to dobře věděla. Alespoň podle toho, co mi Oren vyprávěl.

„A ty mu věříš?“ zeptala se ho.

„Věřím, že chce jen mluvit,“ odpověděl Oren.

„To jsem se neptala.“

Oren sklopil oči.

„Budu tady, Vey. Celou dobu,“ odpověděl Oren a sevřel pevně rty.

V jeho hlase bylo něco, co mě na okamžik znepokojilo. Neznělo to jako prosba ani jako omluva. Spíš jako slib, který hodlal dodržet bez ohledu na následky.

Nastalo ticho.

Zářivka nad našimi hlavami slabě bzučela. Zpoza stěn kontejneru se ozývalo vzdálené dunění dopadajících kontejnerů. Někde hluboko pod námi projížděl dopravník s nákladem.

Vey se sklonila, narovnala židli a posadila se zpátky ke stolu. Pocítil jsem úlevu, kterou jsem se snažil nedat najevo.

„Dvě otázky já a dvě ty. Nic víc."

Oren si oddechl.

„Dobře," odpověděl jsem.

Čtyři otázky na celý fragment. To nebylo moc. Ale dobrý básník dokázal vystavět Fragment i z jediné věty, pokud byla dostatečně silná. Doufal jsem, že Vey má co vyprávět.

„A ptám se první," dodala.

Oren se mi podíval do očí. Jen jsem přikývl a posadil se na postel vedle něj.

Matrace pode mnou zavrzala. Vey se opřela o židli a založila ruce na prsou. Připomínala někoho, kdo se chystá vyslýchat zločince.

„První otázka," vybídla mě. „Co víš o tom, proč mě Smyčka hledá?"

Je to tady. Konečně jsme se dostali k tomu, kvůli čemu jsem sem přijel. Přesunul jsem se na kraj postele a opřel lokty o kolena. Chtěl jsem působit uvolněně, ale zároveň dostatečně vážně, aby pochopila, že její příběh neberu na lehkou váhu.

Začal jsem vyprávět. Pozorně jsem přitom sledoval všechno kolem sebe. Každý výraz jejího obličeje, každý detail místnosti, každý pohyb Orenových rukou. Tenhle Fragment musel přitáhnout všechny. Musel přesvědčit Corvena, že mě nemůže nechat jen tak chcípnout.

„Vím, že po tobě jdou lidé, kteří pracují pro Corvena. Nejde jen o Smyčku. Jsi důležitá přímo pro něj. Osobně. Nejde o tvé Pulzy, jde o tebe. Celé to nějak souvisí s tím, co se stalo před třiceti lety. Taky si myslím, že tě nechtějí zabít."

Vey se nepatrně předklonila.

„Proč si to myslíš?"

Tohle byla druhá otázka a já nemusel odpovídat. Ale přidat k obchodu trochu důvěry mi znělo jako dobrý nápad.

„Ukrýváš se uprostřed skladiště se starcem... Promiň Orene... Tohle bys nedělala, kdybys ty Pulzy ještě měla. Našla by sis nové místo a začala je znovu prodávat. Tak jako v ReFabu nebo tady," ukázal jsem kolem sebe.

„Jak tohle všechno...," začala Vey.

„Vím to, protože mám své zdroje," přerušil jsem ji a nenechal ji vyplýtvat další otázku.

„Ale ty Pulzy ti vzali," pokračoval jsem, „jenže tě nechali naživu. Kdyby šlo jen o Pulzy a ne o tebe, už bys tady nebyla. Vsadím se, že po tobě nestříleli ostrými, je to tak?"

Vey přikývla a nadechla se k otázce: „Proč mě Corven hledá?"

„To už je třetí otázka," pousmál jsem se.

Vey se neusmála.

„Ty jsi mi slíbil informace."

„A taky je dostaneš. Ale nejdřív bych rád věděl, co víš o těch Pulzech. Kdo ti je tenkrát dal a jak vypadal?"

„Nic."

„To se mi nechce věřit."

„Tak mi nevěř."

Opřela se zpátky do židle a já si povzdechl. Začínal jsem to chápat. Byla tvrdohlavá, podezíravá a zjevně odhodlaná neříct mi nic, co bych mohl použít. Rozhodla se mě využít. Stejně jako jsem to s ní měl v plánu já. Líbilo se mi to. Rozhodl jsem se hrát její hru.

Zvenčí se ozvalo zaklepání.

Oren sebou trhl.

Vey okamžitě vstala.

„Čekáš ještě někoho?" zeptala se ho.

„Ne," odpověděl stařec.

Podíval jsem se ke dveřím. Na okamžik mě napadlo, že nás někdo sledoval. Že se Corven dozvěděl, kde Vey je, a rozhodl se jednat dřív než já.

Pak se zaklepání ozvalo znovu. Tentokrát důrazněji.

„Noxi?“ ozval se zpoza dveří ženský hlas.

Ztuhl jsem. Ten hlas jsem znal až příliš dobře. Ještě před necelou hodinou jsem ho slyšel vyslovit mé jméno z teplé postele.

„Do háje,“ zamumlal jsem.

„Kdo je to?“ zeptala se Vey.

Neodpověděl jsem a zamířil ke dveřím.

„Arven? Co tady děláš?“

„Otevři.“

Oren ke mně přistoupil s rukama za zády.

„Kdo to je?“

„Moje známá,“ odpověděl jsem a otevřel dveře.

Arven stála na úzké lávce, zabalená do tmavého kabátu. Vlasy měla ještě trochu rozcuchané, jako by si je upravovala cestou.

„Ty jsi mě sledovala?“ vyhrkl jsem.

„Ano. Protože jsi mi lhal.“

Její upřímnost mě překvapila. Čekal jsem alespoň nějakou výmluvu, cokoliv, co by mi umožnilo předstírat, že se všechno stalo jinak.

„Měl jsem k tomu důvod.“

„To ty máš vždycky.“

Ta poznámka mě podráždila. Samozřejmě, že jsem měl důvod. Arven jsem znal třicet let. Věděl jsem, čeho je schopná. A především jsem věděl, co jsem jí kdysi udělal. Jenže to, že jsem jí nevěřil, ještě neznamenalo, že má právo mě sledovat.

Odstrčila mě stranou a vstoupila dovnitř. Když spatřila Vey, zastavila se.

„Takže je to pravda.“

„Kdo jste?“ zeptala se Vey.

„Arven. Jsem básnířka, stejně jako Nox.“

„Další?“ povzdechla si Vey.

„Arven!“ přerušil jsem ji. „Můžeš mi laskavě vysvětlit, co tady děláš?“

„To bych se měla ptát já tebe. Ráno jsi mi tvrdil, že jdeš do Smyčky. Chtěl jsi mě zase dostat ze hry, že?“

„O čem to mluvíš?“

„Moc dobře to víš. Před třiceti lety jsem ti věřila. Myslela jsem, že budeme tvořit společně. A pak ses postaral, aby si všichni pamatovali jen tvoje jméno.“

Zarazil jsem se. Myslel jsem, že jsme si minulost dávno vyříkali už na galavečeru. Arven se obrátila k Vey.

„Já tě hledala mnohem déle než Nox. Už ti říkal o Corvenovi? Vím o něm věci, které by tě mohly zajímat. Nemusíš mluvit s ním. Můžeš mluvit se mnou."

„Proč?" zeptala se Vey.

„Protože Nox tě podrazí. Nás všechny. Znám ho už třicet let."

„Arven!" vyštěkl jsem.

„Co? Chceš tvrdit, že ti jde o něco jiného než o tebe a tvůj Fragment?"

„A tobě snad ne?"

„Já alespoň nebudu předstírat opak."

Vey se podívala ke dveřím. Nenápadně ustoupila od stolu, jako by si pomalu plánovala cestu ven.

„Takže oba chcete můj příběh a oba máte informace, které chci vědět."

Arven přikývla. „Rozdíl je ten, že Nox by ti slíbil i věci, které ti dát nemůže, jen aby ho získal."

Cítil jsem, jak se mi do tváří žene krev. Tak o to jí šlo. Celou dobu jsem si myslel, že mě sledovala ze žárlivosti. Že mi pořád nedokázala odpustit, co se mezi námi stalo před třiceti lety. A přitom čekala na příležitost, jak mě připravit o všechno, co jsem od té doby vybudoval.

O mé publikum. O mou smlouvu. O mé místo ve Smyčce.

„Takže mi chceš ukrást Fragment," řekl jsem.

„Ten příběh ti nepatří, Noxi."

„Já jsem ji našel!"

„Našel ji Oren. A já tě přivedla na její stopu. Nenašel jsi ji jen ty."

Měla pravdu. A právě proto mě její slova tak rozčilovala. Arven byla dobrá básnířka. To jsem nikdy nepopíral. Ale dobrých básníků byly ve Smyčce tisíce. Já byl jeden z těch, jejichž jméno znal každý. A to nebyla náhoda. Někdo musel vědět, jak z příběhu udělat Fragment, který zasáhne miliony lidí.

„Mohli byste se přestat hádat?" ozval se Oren. „Nox mi slíbil Pulz, když mu umožním s Vey mluvit."

Do háje. Tohle před Arven ten starý kretén říkat neměl.

„Pulz?" zopakovala.

„To je mezi mnou a Orenem."

„Máš ho s sebou?"

„Jistě."

Vytáhl jsem z kapsy světélkující tabletku. Oči všech spočinuly na mé dlani. Na okamžik jsem pocítil zvláštní uspokojení. I tady, uprostřed špinavého kontejneru, dokázala jediná malá tabletka upoutat pozornost všech přítomných.

Arven se však nedívala na Pulz. Dívala se na mě.

„Je to tvůj poslední Pulz, Noxi."

„A co má být?"

„Nikdy by ses ho nevzdal.“

„Nevíš, o čem mluvíš.“

„Znám tě třicet let!“

„Lidé se mění!“

„Ty ne.“

Ta dvě slova mě zasáhla víc, než bych čekal. Na okamžik jsem před sebou neviděl ženu, které jsem se ráno dotýkal, ale Arven před tím, než jsem začal být slavný. Tu, která mi věřila. A kterou jsem nakonec podrazil. Možná měla pravdu. Možná jsem se opravdu nezměnil.

„Nedáš mi ho, že ne?“ ozval se Oren.

„Až dokončíme rozhovor,“ procedil jsem.

„Ale já ti Vey přivedl.“

„A já s ní ještě neskončil.“

Oren ke mně natáhl roztřesenou ruku, zatímco druhou nechal stále v zadní kapse kalhot.

„Dej mi ho.“

Podíval jsem se na jeho dlaň, vráščitou a posetou stařeckými skvrnami. Na okamžik mi ho bylo líto. Jenže ten Pulz byl poslední věc, která mě dělila od smrti. A já se ho nehodlal vzdát kvůli starci, kterému už stejně nezbývalo moc času.

„A mně jsi chtěl pomoct?“ vyhrkla Vey s odporem. „Jak? Jak, když nedokážeš dodržet ani slib, který jsi dal jemu?“

Neodpověděl jsem.

Ještě před několika minutami jsem měl všechno pod kontrolou. Vey byla ochotná odpovídat na mé otázky. Oren mi věřil. Arven spala v mém bytě.

Teď jsem stál uprostřed místnosti a neměl nic. Jen poslední Pulz v dlani.

Arven se obrátila k Vey.

„Potřebuju s tebou mluvit o tom, co se stalo před třiceti lety. Sama."

„Co o tom víte?"

„Já ten Pulz potřebuju," ozval se znovu Oren.

Nevěnoval jsem mu pozornost.

Vtom se zvenčí ozvalo hlasité elektronické zapraskání. Detektor rezonance. Poznal bych ten zvuk kdykoliv, i když jsem ho slyšel jen dávno v začátcích Smyčky při hledání šneků na ostrově.

Vey se prudce otočila ke dveřím.

„Ne," vydechla.

Praskání se ozvalo znovu. Tentokrát mnohem blíž.

Oren vytáhl ruku zpoza zad. Svíral v ní zbraň.

Nejprve jsem si myslel, že míří na dveře za mnou. Až po chvíli mi došlo, že míří na mě.

„Já nechci umřít, Noxi," řekl tiše.

Zmáčkl spoušť.

Ve stejný moment se dveře rozletěly.

Rezonance po kapitole 10

OVLIVŇUJE KAPITOLU 11

Kapitola 10 je venku — a teď můžete rozhodnout, koho zasáhl Orenův výstřel a co je Vey ochotná obětovat. V krátkém formuláři zvolíte detaily, které ovlivní směr kapitoly 11.

Nejsilnější hlasy se do textu opravdu propíší. Otevřete odkaz níže, nebo naskenujte QR kód — zabere to asi minutu.

Hlasování na webu · Vyplnit formulář hlasování

Naskenujte QR kód a otevřete formulář hlasování.